Моя.

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/17604014.

Рейтинг:	Зрілий
Попередження про архівування:	творець вирішив не використовувати категорію попереджень про архівування: М/М
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Стосунки:	Гаррі Поттер/Волдеморт, Гаррі Поттер/Том Реддл
Персонажі:	Гаррі Поттер, Том Реддл | Волдеморт, Волдеморт (Гаррі Поттер)
Додаткові теги:	Темний, Історія "Волдеморт дізнається, що у Гаррі є горокракс",
Мова пост OoTP AU:	англійська
Серія:	Частина 1 "Привиди і полювання
Збірки:	Улюблені твори всіх часів, Мої улюблені твори про Гаррі Поттера, ГарріМорт/Томарі для душі, Колекція неймовірних фанфіків леді Бібліофіл, Ще раз прошу, улюблені фіки про Томарі, Гаррі - в'язень ЛВ, Душевні зв'язки НР, Фіки про Гаррі Поттера, які я просто обожнюю, Високий рівень, Кращий Поттер, ніж книжки, Найкращі фіки про Томарі Морта, Найкращі фіки про Томарі Морта, Інше, Гаррі _Поттер, Томаррі Supremacy □, Фіки про ГП, які мені дорогі та особливі, Фанфіки, які є подихом магії, The Eternal Crack Server Fic Rec Collection, Гаррі Поттер, Гаррі Поттер
Статистика:	Опубліковано: 2019-01-30 Завершено: 2019-04-13 Слова: 30 168 Розділи: 6/6

Моя.

by ObsidianPen

Підсумок

> Після інциденту в Міністерстві Таємниць Лорд Волдеморт дізнається, хто такий Гаррі Поттер. Уві сні він тягнеться до свого людського горокракса, і хід Другої війни чарівників назавжди змінюється.
>
> Похмура казка.

Примітки

> Ця серія присвячується Сові за те, що вона є моєю найбільшою прихильницею/фанаткою/другом. Ви можете подякувати їй за те, що ця серія знову з'являється на світ. Серйозно. Вона балує мене набагато більше, ніж я на це заслуговую.

Більше приміток дивіться в кінці роботи

Усвідомлюю

Гаррі почув шепіт з-за завіси: хор м'яких, ніжних прохань. Він кликав його, манив до себе. Одне слово, що повторювалося.

Гаррі... Гаррі… Гаррі...

Спокуслива принада смерті.

Його нічні кошмари часто приводили його до Відділу Таємниць. Коли кілька тижнів тому Гаррі Поттер втратив свого хрещеного батька, найближчу людину з родини, яку він знав, він втратив і самого себе. Вогонь згас, його бойовий дух зник. Хлопчик, який вижив, був порожньою оболонкою людини.

Шепіт смерті не наповнював його страхом. Вони сповнювали його тугою. Але ніколи у своїх мріях Гаррі не наближався до помосту з обіцянкою, що, якщо він пройде крізь завісу, його страждання закінчаться. Що він знову побачить Сіріуса.

До вечора.

Гаррі знав, що він уві сні, але він також знав, що це були не звичайні нічні кошмари. Це була темна і могутня магія, яка тягнула його до себе, і Гаррі був певен, що якщо він пройде крізь розірвану тканину, яка лежала перед ним у такому стані, то ніколи не повернеться до світу живих. Обраний просто ніколи не прокинеться.

Гаррі зробив глибокий, рівний вдих, перш ніж ступити вперед. Стара тканина затанцювала на його шкірі, напрочуд м'яка, ворушачись так, ніби її підхопив легенький вітерець. Але повітря у величезній кімнаті було нерухоме.

Шепіт ставав швидшим, майже збудженим, коли він наближався.

Гаррі... Гаррі… Гаррі...

"Гаррі".

Останнє слово пролунало не з-за завіси. Це був пронизливий, високий голос, який п о к л и к а в його ззаду. Знайомий голос. Гаррі безстрашно повернувся до нього обличчям. Той, хто прийняв смерть, нічого не боїться.

Лорд Волдеморт наближався цілеспрямованою ходою. Темні, розвіваються мантії, бліді босі ноги, багряні очі і зміїні риси обличчя. Гаррі відчув, як його губи сіпнулися в мить недоречного гумору. Скільки часу він провів, боячись цього чоловіка? Тікаючи від нього? Зараз він не відчував потреби робити ні того, ні іншого. Дивний спокій оселився над Гаррі, коли він посміхнувся своєму пророкованому ворогові. Червоний погляд Волдеморта звузився, підозріло дивлячись на відсутність занепокоєння.

"Відійди від завіси, Гаррі", - сказав Темний Лорд. Це був владний голос, який, безсумнівно, вимагав би слухняності в іншому місці. Але не зараз, не тут.

Гаррі розсміявся: "Навіщо мені це робити? О, тому що ти хочеш зробити мені честь. Зрозуміло." Він широко розвів руки в сторони, широко посміхаючись. "Ну, чого ж ти чекаєш? Якщо ти думаєш, що це спрацює, вбий мене. Убий свого смертельного ворога уві сні".

Однак Волдеморт не витягнув чарівну паличку з мантії і не зробив жодного іншого натяку на те, що збирається завдати удару. "Я тут не для того, щоб убити тебе, Гаррі Поттер", - тихо сказав він.

"Яка ганьба." Гаррі зітхнув. Він повернувся і подивився назад, на завісу.

Раптова, схожа на лещата, хватка стиснула його передпліччя. Рух був настільки швидким, що в очах Гаррі потемніло, його стягнули з помосту і кинули назад на кам'яну підлогу. Його лікоть врізався в землю, миттєво викликавши сльози в очах і шипіння болю, що вирвалося з його губ.

Волдеморт навис над ним. Його сильний погляд співав кров'ю, люттю і... ще чимось, чого Гаррі не міг зрозуміти, але що обпікало з такою силою, що він відчув, як адреналін вибухнув у його венах.

Гаррі зрозумів, що це вже саме по собі вражає. Тижнями він нічого не відчував. Тижнями він був порожнім, холодним, заціпенілим.

Тепер він точно щось відчував. Серце Гаррі підскочило до горла, коли Темний Лорд наблизився до нього.

"Що?"

"Я знаю, хто ти, Гаррі Поттер", - перебив Волдеморт. Його голос був крижаним і темним, а очі блищали. "Твоє життя належить мені. Смерть ніколи не торкнеться тебе".

Гаррі просто роззявив рота на мить. "Що... Про що ви говорите?" - нарешті задихнувся він, намагаючись зіп'ястися на ноги. Перш ніж він зміг, невидима сила смикнула його вгору, і він завис у повітрі, прямо перед Темним Лордом. Його ноги висіли в дюймах від землі, а руки були прив'язані до боків. У пастці. Гаррі намагався **п о в о р у х н у т и** ними, коли Волдеморт, багряний погляд якого тепер зрівнявся з його власним, наближався. Він майже крадькома наближався, а погляд його очей був хижим і безсоромно блукав по всьому тілу Гаррі, врешті-решт зупинившись на його шрамі. Гаррі важко проковтнув. Він відчував себе надзвичайно вразливим через те, як його обстежували.

Довгі павукоподібні пальці потягнулися до його обличчя, і хоча Гаррі відчайдушно намагався повернути голову, щоб уникнути дотику Волдеморта, невидима сила не дозволила йому цього зробити. Він чекав б о л ю, жахливого вибуху агонії, який мав би вийти з його шраму при фізичному контакті - але цього не сталося. Натомість, напрочуд м'яким жестом Гаррі відчув, як волосся на його лобі було відкинуте вбік, щоб відкрити його шрам пронизливому погляду Волдеморта. М'який, як пір'їнка, дотик.

Настала довга пауза, під час якої ніхто з них нічого не говорив. Стукіт Гарріного серця так гучно лунав у вухах, що він був упевнений, що Темний Лорд теж його чує. Нарешті ці криваво-червоні очі знову зустрілися з його власними. Гаррі здалося, що його вдарило блискавкою від інтенсивності Волдемортового погляду.

"Зв'язок між нами, наш зв'язок набагато глибший, ніж я міг собі уявити, Гаррі... Але тепер я знаю..." Останні слова він вимовив тоном, що межував зі звабленням.
Гаррі відчув трепет передчуття, коли Волдеморт провів кінчиками пальців від чола до щоки, по контурах обличчя до підборіддя - але магія без чарівної палички не дозволила Гаррі відсахнутися від його дотику.

"Знаю щ-що?" Гаррі спромігся вимовити, і відчув, як йому стало соромно за власне заїкання. Тонкі губи Волдеморта скривилися в усмішці.

Перш ніж Гаррі встиг щось сказати чи зробити, перш ніж він відчув щось, окрім короткої миті паніки, його охопила дивна емоція.

Щастя.

Щастя, або щось на кшталт цього. Безумовно, це було найближче до радості, що він відчував останніми тижнями. Це було неможливо, це було абсурдно, але це було справжнє тепло, яке розливалося крізь нього ніжними, легкими хвилями. Волдеморт розширив усмішку.

"Як ти це робиш?" Гаррі ахнув.

"Біль, насолода, печаль, *радість*..." проспівав Волдеморт. Гаррі, мабуть, здригнувся б, якби міг рухатися. "Ти відчуваєш те, що відчуваю я, Гаррі. Моє щастя - це твоє щастя... і зараз, коли ти тут, в моїх обіймах, і я бачу, що ти є, я справді щасливий..."

Волдеморт пересунув руку так, що його великий палець опинився над нижньою губою Гаррі, майже торкаючись її, а червоні очі стежили за вигином його рота, наче він знаходив це зачарованим. Пульс Гаррі прискорено бився, передчуття і хворобливе відчуття радості змією звивалося в його грудях.

"Що ти робиш?" Гаррі зітхнув, запаморочившись.

Волдеморт нахилився ближче, вирішивши проігнорувати запитання Гаррі. Він розглядав його так пильно, що Гаррі здалося, ніби він був під мікроскопом; ніколи раніше він не відчував себе таким безпорадним, наляканим і вкрай розгубленим. Блиск Волдемортових очей викликав паніку.
Голодні, багряні райдужки, які, здавалося, пронизували його душу. Чому Темний Лорд так дивився на нього?

Гаррі хотів спробувати заговорити знову, але світ раптом замерехтів, злегка змістившись навколо них. Шепіт із завіси замовк.

"Ти скоро прокинешся", - сказав Волдеморт, і божевілля зникло з його очей. Тепер він говорив відстороненим голосом. "Але знай..."

Він знову провів пальцями по лобі Гаррі, цього разу обводячи шрам від блискавки, наче

це був священний знак. "Я прийду за тобою, мій горокраксе..."

Гаррі насупився; він не мав жодного уявлення, що таке горокракс. Волдеморт не пропонував пояснень. "Я прийду по тебе, і ти прийдеш до мене, хочеш ти того чи ні... бо ти мій..."

Кімната замерехтіла і стала яскравішою, і Гаррі зрозумів, що Волдеморт мав рацію - він прокидається. Мав рацію, бо це був лише сон, усе це не було насправді... Скоро він повернеться на Прівіт-драйв, до свого жахливого, заціпенілого існування з Дурслі, де н е б у д е н і к о г о й нічого, окрім як занурюватися у власні страждання, на самоті...

Погляд Волдеморта залишив його шрам і втупився йому в очі. Останні слова, які він повторив, були пов'язані з чимось, що дико нагадало Гаррі про співчуття.

"Я прийду за тобою".

Прокинувся.

У Гаррі дзвеніло у вухах.

Спочатку він був переконаний, що за звук відповідальна якась зовнішня сила. Затягнутий, високий тон, що межував з пронизливим. Він повільно кліпав, приходячи до тями, потираючи очі тильними сторонами долонь. Світ був розмитим, і він відчував себе більш ніж трохи розгубленим.

Дзвінок затягнувся, коли він намацав окуляри на тумбочці біля ліжка. Що йому щойно наснилося? Він був упевнений, що це було... важливо. Напрочуд важливим. Він насупився, намагаючись пригадати деталі. Коли він надів окуляри, фізична реальність навколо нього опинилася у фокусі, але сон відмовлявся робити те саме.

Гаррі затулив вуха руками, намагаючись позбутися дивного шуму. Він повільно стихав, наче нота, взята на ксилофоні - спочатку голосно, але поступово ставав все тихішим і тихішим. Гаррі зосередився на ньому, майже в стані трансу, залишаючись лежати, і на мить йому здалося, що це нагадує йому голос...

Різкий стукіт у вікно вирвав його з мрій. Він різко сів і побачив, на свій подив, велику сипуху, яка постукувала по склу. Сувій у її кігті, крізь який проступало яскраве зелене чорнило, змусив Гаррі відвисати щелепу. Гаррі підхопився так швидко, що ледь не впав на підлогу.

Я прийду по тебе.

Ці слова, заборонені й незрозумілі, промайнули в його свідомості в тому ж тоні, що й дзвін, коли він відчинив вікно, вихопивши щільно згорнутий сувій у сови, яка тепер виглядала роздратованою. Чи мріяв він, що Дамблдор прийде по нього? Щоб врятувати його від жахливого, монотонного життя, яке він був змушений терпіти у Дурслів? Він незграбно розгорнув листа, і вперше за кілька тижнів відчув щось схоже на надію. Сова незадоволено ухнула, а потім перелетіла через кімнату, набравши трохи води з Хедвігової тарілки.

Гаррі забігав очима по пергаменту.

Любий Гаррі,

Якщо вам буде зручно, я зателефоную до будинку номер чотири на Прівіт Драйв цієї п'ятниці об одинадцятій вечора, щоб супроводити вас до Нори, куди вас запросили провести решту шкільних канікул.

Якщо ви згодні, я також буду радий вашій допомозі у справі, яку я сподіваюся вирішити по дорозі до Нори. Я поясню це більш детально, коли побачу вас.

Будь ласка, надішліть свою відповідь, повернувши цю сову. Сподіваюся

побачити Вас цієї п'ятниці. Щиро ваш,

Альбус Дамблдор

Гаррі витріщився, широко розплющивши очі. На якусь мить, прекрасну мить, на його губах з'явилася справжня посмішка. Дамблдор ішов за ним!

Я прийду по тебе.

Слова знову приходять до нього, тільки цього разу Гаррі почув їх такими, якими вони були, і в його свідомості замиготіли спалахи його мрії -

Подіум і хвиляста тканина на його шкірі та червоні, червоні очі -

Гаррі впустив листа, наче той обпік його. *Пастка*, дико подумав він, коли лист полетів на підлогу. Це була пастка. Його сон - цей кошмар - він пам'ятав лише окремі його фрагменти, але був упевнений, що голос належав Лорду Волдеморту, і що обіцянка походила від *нього, а* не від Дамблдора...

Він, мабуть, зазирнув у думки Темного Лорда, а потім... випадково дізнався про останній план Волдеморта знову знайти його через сон... і ось воно, у вигляді листа від Дамблдора. Гаррі витріщився на шматок пергаменту, наче очікував, що він сам підніметься і накладе на нього смертоносне прокляття.

Сільська сова з іншого кінця кімнати нетерпляче ухнула. Звук майже забутого птаха так налякав Гаррі, що він пронизливо зойкнув. Він прочистив горло, обережно взяв листа і поклав його на стіл. *"Тримай себе в руках,* - подумав він*, - він же не вибухне".* Принаймні, він не думав, що це дуже ймовірно.

Чи міг Волдеморт зв'язатися з ним за допомогою листа? Якби він міг, то це було б дуже слабким місцем у його системі безпеки, подумав Гаррі. Якби це було так, він би вже давно спробував щось зробити. А може, й ні, адже минулого року Темний Лорд лежав набагато нижче... Але, якщо це був не він, то хто ж тоді? Гаррі ніяк не міг повірити, що ц е б у в Дамблдор. Цей чоловік ніколи раніше не обтяжував його своєю присутністю. Та ще й так рано, на початку літа, покинути Прівіт-драйв? Лише через кілька тижнів? Гаррі ніколи не дозволяли цього... Це було надто добре, щоб бути правдою...

Сова знову ухнула, цього разу перелетівши через кімнату і сівши йому на плече. Вона клацнула язиком у його вусі, допитуючись. Так, у листі було сказано надіслати відповідь...

Ну, звісно, - з гіркотою подумав Гаррі. Він нашкрябав швидке "Так" на шматку запасного пергаменту, і сова нарешті вилетіла через відчинене вікно. Гаррі дивився, як вона зникає в нічному небі. Незабаром мала настати денна перерва, а в Гаррі в голові була лише одна ясна думка:

Йому потрібно було покинути Прівіт Драйв. Сьогодні.

Гедвіґа все ще була на полюванні, але скоро повернеться... Може, йому написати листа Рону? Герміоні*? А, ні, подумав* він. Очевидно, за його поштою стежать, і якщо він зараз напише друзям, то Волдеморт знатиме, що він знає, і швидше прийде по нього...

Але як же Темний Лорд збирався це провернути? Гаррі ходив і кусав нижню губу, люто роздумуючи. Волдеморт не міг просто так з'явитися тут, звісно, не з матір'ю, яка захищала його... Можливо, він планував змусити одного з його смертежерів прийняти зілля; можливо, він доклав чимало зусиль, щоб отримати одну з довгих сріблястих волосин Дамблдора... Гаррі з божевіллям уявив собі, як Беллатриса з'являється на порозі будинку його тітки й дядька в образі старого бородатого чарівника з блискучими блакитними очима. Волдеморт уже не вперше використовував багатоцілюще зілля з великим ефектом. Гаррі кивнув сам до себе, згадавши Барті Крауча-молодшого. Абсолютно божевільний, так, але й абсолютно геніальний...

Гаррі важко проковтнув і прийняв рішення. Йому доведеться тікати.

До багажника почали безладно кидати одяг, книжки, пера та інше різне приладдя, і Гаррі пролежав там уже майже десять хвилин, коли раптом завмер - він не зможе нічого з цього взяти з собою, зрозумів він. Він все ще був неповнолітнім; на ньому був Слід. І йому не дуже подобалася ідея вручну тягати величезну, важку валізу. Це могло б ускладнити його буквальну втечу від смерті.

Гаррі провів рукою по волоссю. Його думки були вихором тривоги і паніки, поки він стояв, втупивши погляд у невинний на вигляд лист, що лежав на столі.

Гедвіга сповістила про свій прихід тихим улюлюканням, коли влетіла до кімнати. Вона, мабуть, помітила страждання Гаррі, бо замість того, щоб одразу попрямувати до своєї миски з водою, що стояла біля клітки, вона обережно приземлилася йому на плече. Її бурштинові очі були широко розплющені, але важко було зрозуміти, коли вона була так близько до його обличчя - не кажучи вже про дохлого щура, що звисав з її дзьоба. Вона випустила ще одне низьке улюлюкання з глибини горла. Гаррі намагався приховати свою огиду до гризуна, перекладаючи його на передпліччя.

"Чудово. Послухай, Хедвіг. Мені потрібно, щоб ти пішла звідси. Це дуже терміново. Йди до Нори, але не йди прямо туди. Спочатку облети кілька інших місць, на випадок, якщо за тобою стежать або спостерігають... Зможеш це зробити для мене?" Вираз її широко розплющених очей одразу ж змінився на вираз докору. Гаррі застогнав. "Гаразд, спершу з'їж цю штуку, але поквапся. Це дуже серйозно."

Майже зітхаючи, вона відпустила його руку, щоб відпочити на своєму жердині в клітці. Гаррі озирнувся на свій багажник і весь його переповнений, безладний вміст.

Гаразд, подумав він. *Тоді тільки найнеобхідніше.*

Натомість Гаррі поклав до легкого наплічника змінний одяг, зубну щітку та інші предмети туалету, мапу мародера та плащ-невидимку. Паличка, звісно ж, була надійно схована в задній кишені. На той час він уже вирішив, як діяти далі. Він цілеспрямовано закинув рюкзак через плече.

"Тоді лети. Скоро побачимося в норі", - сказав він Гедвізі, яка закінчила їсти і тепер занурювала дзьобик у миску з водою. Вона все ще не виглядала задоволеною перспективою знову полетіти так скоро після довгої ночі полювання, але за його командою рішуче загукала. Перед відльотом вона зупинилася на його плечі, щоб ласкаво пощипати його за вухо. Гаррі гірко-солодко посміхнувся, коли вона відлітала.

Він ще раз глянув на злий жарт листа від "Дамблдора". Волдеморт справді добре підготувався - зелене чорнило, тонкий, косий почерк і ретельні формулювання були виконані майстерно, хоча Гаррі не очікував від Темного Лорда нічого меншого. Гаррі зашарівся. Це був дуже низький удар, злісно подумав він, навіть для Волдеморта. Дати йому хибну надію, що комусь насправді не байдуже до нього; що директор дійсно збирається з'я в и т и с я на його порозі і забрати його до Нори після такого короткого часу перебування у Дурслів...

"Непогана спроба", - сказав він вголос собі в порожній кімнаті, і в той момент, коли він вимовив ці слова, його осяяла мить одкровення. Вперше за багато днів він відчув... *щось*. Відколи він повернувся на Privet Drive цього літа, не було жодної миті, коли б він відчував щось, окрім заціпеніння.

Це вже не просто депресія. Це було гірше, набагато гірше, ніж минулого літа, коли він не спав ночами, плачучи над трагічною втратою Седріка Діґґорі, над тим, що це була його провина, вся його провина... кошмари кладовища і привиди його батьків...

Цього літа все було кардинально інакше. Він відчував себе маріонеткою, якій перерізали нитки посеред вистави, і вона перетворилася на купу млявих кінцівок під сліпучим, яскравим прожектором. Всі дивилися і чекали, коли "Обраний" підніметься і почне діяти, але він не міг поворухнутися, та й не хотів, і йому було байдуже.

Але щось у його сні минулої ночі... щось у ньому зачепило. Гаррі знову спробував пригадати події, що відбулися в його видіннях, і його нездатність це зробити дратувала. Як він не старався, йому вдавалося пригадати лише кілька швидкоплинних деталей. Подіум, той голос, ті червоні, червоні очі... і те, що він був... щасливий. *Дико щасливим...*

Бо в нього був я, зрозумів Гаррі. Волдеморт був дуже радий, що нарешті в його руках опинився Хлопчик, який жив.

Гаррі посміхнувся, прямуючи до дверей. Що ж, *тепер у нього немає мене, подумав він, спускаючись* сходами. Він ішов тихо, уникаючи своєї так званої сім'ї, не турбуючись про те, щоб розбудити їх і пояснити, що він їде. Назавжди.

Повітря надворі було свіжим і прохолодним. Гаррі вдихнув його, милуючись рум'янцем у небі, раннім сходом сонця, схожим на пастельний малюнок у різних рожевих і золотих кольорах.

Я прийду по тебе.

Гаррі подумав, що ці слова не прозвучали особливо смертельно, коли знову почув їхнє відлуння у своїй голові. Вони б у л и майже... добрі? Ніби Волдеморт д а в а в якусь співчутливу обіцянку, а не зловісну погрозу. Гаррі розсміявся

голосно, коли він повернув у безлюдний провулок. Добрий? Темний Лорд? Він знову розсміявся, і в цей момент зрозумів, що сміється вперше за кілька тижнів.

Треба надіслати Волдеморту листівку з подякою, подумав Гаррі, простягаючи руку з чарівною паличкою, подаючи сигнал до Лицарського автобуса.

Нарешті він знову відчув себе живим.

Яскраво-фіолетовий автобус з'явився з нізвідки, вилетів з-за рогу і попрямував до нього. Його колеса заскреготіли на знак протесту, коли хиткий, височенний транспортний засіб зупинився за кілька дюймів від його руки. Гаррі все ще посміхався, коли дверцята відчинилися, відкриваючи знайоме обличчя Стена Шунпайка.

"Так, сер, як..." Він зупинився на півслові, коли подивився на Гаррі, його очі розширилися від шоку. "Гаррі Поттер!" - вигукнув він, і Гаррі рефлекторно провів рукою по волоссю в марній спробі пригладити його над шрамом. Усмішка, з якою він посміхався, миттєво стала напруженою.

"Привіт, Стен. Радий знову тебе бачити", - сказав він, коли Стен простягнув руку, щоб потиснути його іншу руку, і потиснув її з трохи більшим поривом, ніж Гаррі вважав за потрібне.

"Гаррі Поттер!" - повторив він, посміхаючись. "Навіщо ти викликав Лицарський автобус? Напевно, ти міг би знайти кращий транспорт, ніж цей, га?" Він показав великим пальцем у бік автобуса, що гуркотів.

Гаррі вдалося висмикнути свою руку з захопленої руки старшого хлопця. Той сором'язливо почухав потилицю. "А, ну так. Я не проти поїхати автобусом. Навіть більше, ніж проти".

"А ще кажуть, що всі знаменитості - сноби", - сказав Стен, сміючись. Він поплескав Гаррі по плечу. "Куди ти прямуєш?"

"Лондон".

"Діагональна

алея?"

Гаррі кивнув, і Стен знову широко, зубасто посміхнувся. Довгу мить він просто дивився на Гаррі з цим надмірно завзятим виразом на обличчі. Гаррі незручно зсунувся з місця.

"Е..." Гаррі глянув на автобус, що ревів двигуном позаду них.

Стен почав. "Так-так! Ну ж бо! Піднімайтеся, всі на борт, чорт забирай, зачекайте, поки хлопці не почують про це..."

Останні слова він пробурмотів собі під ніс, і Гаррі був майже впевнений, що не повинен був їх почути. Вирішивши вдавати, що не чув, і бажаючи залишити якомога більше

простору між собою і кондуктором, Гаррі сказав Стену і водієві
-Ерні, якщо він правильно запам'ятав, старий у товстих окулярах і з доволі совиним виглядом, швидко кивнув, перш ніж піднятися сходами на самий верхній рівень автобуса. Стен виглядав трохи розчарованим його рішенням не затримуватися біля нього спереду і не розмовляти, але Гаррі був не в настрої.

Автобус був майже порожній. Гаррі глибоко зітхнув, вдячний за відсутність людей. Він вмостився на сидінні біля вікна, закинувши сумку на коліна. З напівсильним поштовхом, від якого він ледь не звалився на підлогу, автобус рушив з місця, подалі від Прівіт-драйв, і від Дурлі, і від жахливого, жахливого літа.

Як тільки автобус рушив, Гаррі відчув, що може відкинутися на спинку сидіння, не боячись, що його підкине. Очевидно, не так багато чарівників чи відьом викликали Лицарський автобус так рано вранці. Гаррі міцніше притиснув сумку до грудей, обмірковуючи свій грандіозний план втечі.

Він дістався б до Діагональної алеї, де пішов би до головної, громадської Совиної хати і в і д п р а в и в б и листа Рону в Нору. Звідти буде більш ніж безпечно відправити повідомлення. Або ж, раптом подумав він, коли його осяяла ідея, він міг би просто піти прямо до Міністерства. Тоді він міг би особисто зустрітися з містером Візлі і супроводжувати його назад до Нори після того, як той закінчить роботу...

Автобус несподівано зупинився, і Гаррі ледве втримався на місці, вхопившись за підлокітники в останню мить. Це диво, що хтось взагалі сів у цей автобус, подумав він, перелаштовуючись; це був досить незручний досвід. Але хтось інший, мабуть, викликав його - коли Гаррі виглянув у вікно, краєвид був явно не Лондона, а іншого маленького містечка.

Гаррі роздивлявся своє відображення у склі, все ще тримаючись за сидіння в очікуванні поспішного від'їзду автобуса, який, безсумнівно, мав рушити за мить. Його зелені очі, такі живі та яскраві за окулярами, іноді вражали навіть його самого. Не дивно, що всі, хто знав його матір, відчували потребу повідомити йому, що у нього її очі. Вони були настільки насиченого відтінку, що це майже нервувало.

Щось ворухнулося за його спиною у віддзеркаленій поверхні скла, і Гаррі відчув раптовий приплив адреналіну. Він не чув, щоб хтось наближався, але там, на блискучій пласкій шибці, він побачив їх так само чітко, як і у своєму сні - кошмарі

Пара багряних очей втупилася в нього.

Гаррі підвівся і розвернувся так швидко, що голова пішла обертом, вимахнувши чарівною паличкою і відправивши сумку на підлогу. Але там нікого не було. Нудота і паніка піднялися в його грудях, коли він рвонув вниз сходами. Можливо, він був просто параноїком; можливо, йому це просто привиділося, але...

Гаррі застиг від побаченого, коли спустився на нижній поверх. Він стояв, паралізований, не в змозі дихати. Здавалося, ніби хтось витягнув з його легенів саме повітря.

Водій, Ерні, мертвий. Безсумнівно мертвий. Його тіло було зім'яте в купу на підлозі, а порожні очі порожньо дивилися з-за збільшувальних лінз окулярів. Стен Шунпайк стояв над ним з високо піднятою чарівною паличкою, і вираз його обличчя був п о р о ж н і й , повністю позбавлений будь-яких емоцій. Він повернувся до Гаррі і направив на нього свою паличку, наче в трансі.

Щось нарешті клацнуло в голові Гаррі, підштовхнувши його до дії. Він швидко націлив власну чарівну паличку, вигукнувши *"Expelliarmos!" на зарозумілого*

диригента. Але Стен відвів чарівну паличку вбік.

і Гаррі вже збирався вимовити ще одне закляття, як раптом на нього нахлинула дивна хвиля емоцій з такою силою, що в нього запаморочилося в голові.

Щастя.

Гаррі зробив крок назад, коли дика радість, яка точно не належала йому, розквітла в його серці, пронизуючи всю його душу. Стен наближався до нього, його паличка все ще була спрямована в груди Гаррі, але він не рухався, щоб завдати удару. Гаррі спробував випустити ще одне закляття, але легке запаморочення ставало всепоглинаючим, і світ навколо нього почав хилитатися дивним, неприродним чином... На якусь дику мить Гаррі подумав, що, можливо, автобус знову рушив з місця...

Він зробив ще один хиткий крок назад, і саме тоді, коли був упевнений, що зараз впаде, зіткнувся з чимось дуже твердим позаду себе. Однак перш ніж він встиг обернутися, пара рук обхопила його талію так міцно, що він не міг поворухнутися, і ця божевільна радість була першочерговою, насичуючи його розум і затьмарюючи власний жах від того, що відбувалося.

Вони приходили спалахами. Спогади про сон, кошмар, видіння. Чорні шати, біла шкіра і червоні, червоні очі; застиг, не в змозі поворухнутися, коли над нижньою губою завис великий палець, а в нього впився голодний погляд...

Наступна мить назавжди закарбувалася в пам'яті Гаррі. Це був його останній спогад про те, що він був упевнений у своїй свідомості.

Прекрасна, усвідомлена ясність.

"Я обіцяв, що прийду за тобою, мій горокраксе..."

Шепіт на вухо і сміх, що його супроводжував, не залишили жодних сумнівів щодо того, хто б це міг бути. Високе, майже спекотне шипіння голосу Лорда Волдеморта змусило серце Гаррі завмерти, а теплий подих затанцював у нього над вухом. Гаррі відкрив рота, можливо, щоб закричати, а можливо, щоб розсміятися - він не знав, який вигук вирветься з його горла, коли його власні емоції почали тонути в емоціях іншого чарівника, але він так і не **в с т и г** зробити ні того, ні іншого. Наступне слово, яке ніжно прошепотіли йому, так заспокійливо, що це було майже пестощами, змусило тіло Гаррі обм'якнути, а свідомість потьмяніти.

"Спати".

Темрява. Чорна, важка і безмежна.

Вона поглинула його цілком.

Заснув.

Темрява поволі поступалася місцем світлу.

Поступово воно приходило, як лінивий, безбарвний схід сонця. Супроводжував його знайомий дзвінкий звук. Він піднімався з тиші подібним чином - впевнене крещендо; піднімався, піднімався - аж поки два слова не вплелися в цю високу ноту. Заспокійливо. М'яко.

"...Дорогоцінна душа...

Дотик, схожий на пір'їнку, затанцював на його лобі. До цього моменту він не усвідомлював свого тіла, нічого не відчував - але цей легкий дотик діяв як провідник. Його серце забилося швидше, дихання перехопило в горлі. Ставало дедалі легше. Світ налагоджувався, коли він балансував на тонкій межі, що відділяла свідомість від сну, і був на порозі пробудження...

Але потім пальці, які легенько обводили його шрам, втягнулися, і почалося зовсім нове фізичне відчуття. Він відчував його скрізь - крихітні, сфокусовані уколи на шкірі, по всьому тілу. Спочатку вони були неприємні, але потім його залило раптове тепло. Воно було важким, наче його загорнули в теплу, товсту ковдру або якийсь кокон з подушок... Його повіки, які ще мить тому були на межі розплющення, тепер здавалися свинцевими. Боротися з гнітючим сном було неможливо, хоча він намагався - і це, мабуть, було помітно, бо він міг би заприсягтися, що почув тихий, неземний сміх, коли знову занурився в темряву.

"...Дорогоцінна душа...

Це було схоже на плавання в океані.

Гаррі підсвідомо дрейфував за припливами і відпливами. Темрява забирала його в море, де він нічого не бачив і ще менше відчував. Час зупинився. Його розум був порожній. Потім, неминуче, його повільно виносило назад до берега. Ближче до світла.

У міру того, як яскравість - і, відповідно, його ясність - зростала, він почав формулювати раціональні думки. Що з ним сталося? Він згадав... він згадав листа. Зелене чорнило і косий, тонкий почерк. Від Дамблдора... Ні, не від Дамблдора... Пастка...

Це була пастка, так?

Він згадав, як сідав у автобус "Найт"... Стен Шунпайк, водій... Ерні, мертвий, його величезні, широкі очі під товстими лінзами, збільшене бачення смерті...

Гаррі спробував розплющити очі, але побачив, що вони не піддаються. Вони були важкі, такі важкі... Але навіть крізь заплющені повіки він відчував наростаючу яскравість. Щось схоже на паніку почало розквітати глибоко всередині нього.

...Він був мертвий?

"Ні".

Голос чітко пролунав у Гаррі в голові. Він припускав, що це мало б змусити його вистрибнути зі шкіри від шоку, але якось дивно природно було чути ці слова в його голові.

Це було, мабуть, найбільш тривожним усвідомленням з усіх.

Думки Гаррі продовжували вибудовуватися у щось логічне. Миті перед темрявою, ті зовсім недавні спогади, незграбно ставали послідовним ланцюжком подій...

"Я... живий?" - подумав він, знаючи, що його можуть почути і без слів.

Так. Я вже казав тобі, Гаррі... Смерть ніколи не торкнеться тебе.

Слова Лорда Волдеморта змусили Гаррі подумати про холодне скло. Рівне і гладке на поверхні, але гостре і небезпечне по краях. Здатне порізати будь-якої миті. Гаррі замовк, а шестерні в його голові продовжували обертатися все швидше. Він спробував розплющити очі, але не зміг.

"...Де ж я тоді?

"Подумки ви, за всіма ознаками... спите".

Гаррі відчув легке роздратування від навмисно неповної відповіді. *"Так, добре, але де я?*

Пауза.

"Туди, де тебе ніхто ніколи не знайде".

Тоді Гаррі справді охопила паніка. *"Ти вибив мене з колії і десь замкнув".* Після короткої мовчанки, з якої було видно, що Волдеморт вирішив не додавати ж о д н и х коментарів, Гаррі продовжив. *Навіщо? Навіщо ти це зробив?*

Тон Волдеморта став різкішим. Гострі краї тих смертоносних осколків. *Бо ти належиш мені, а я добре захищаю своє майно.*

Гаррі замовк від жаху, що охопив його. Сон, видіння, яке він бачив... Це був сон, чи не так?

Чи стало від цього краще?

Через деякий час, який здавався довгим - хоча важко сказати, бо час здавався дивним у цьому стані, - Гаррі знову знайшов свій голос. Принаймні, його розумовий голос. Його тіло все ще відчувалося так, ніби воно було зроблене з цегли і не могло рухатися.

"Що таке горокракс?

У Гаррі чомусь склалося враження, що Волдеморт думав про те, щоб взагалі нічого не відповідати. Але натомість, майже поблажливо, він сказав: *"...Знання таких деталей навряд чи має для тебе значення".*

Гаррі стримав свій початковий гнів, вирішивши висловити іншу думку.

Ви сказали "дорогоцінна душа".

Довга, вагітна пауза. Гаррі відчув легкий тріумф; він був майже впевнений, що не повинен був цього почути і що натрапив на якийсь достовірний факт.

Але відповідь Волдеморта була безпристрасною, його беземоційні слова були майже хірургічними у своїй точності. *"Горокракс - це посудина, яка містить фрагмент душі іншої істоти".*

Гаррі закрутився в голові, намагаючись скласти пазл, до якого Темний Лорд, здавалося, не збирався давати йому всі шматочки. *Ти назвав мене своїм горокраксом. Ти назвав мене так. Чому ти мене так назвав? Я не... я не... я не можу...*

Його думки відчайдушно заплуталися, не в змозі навіть висловити словами таку божевільну можливість. Проте Волдеморт не запропонував жодного іншого можливого пояснення. Мовчання тягнулося все далі і далі, здавалося, з кожною секундою ставало все більш проклятим.

Ні, - нарешті вимовив Гаррі, і хоча він відчайдушно намагався змусити свою щелепу ворушитися, йому все ж вдалося сформулювати цю думку лише в своїй голові. *Ні, ти помиляєшся, в мені не може бути частинки твоєї душі. Це божевілля. Це... неможливо".*

"Так, ти знаєш. З того моменту, як я вперше спробував тебе вбити. Ти, по суті, є продовженням мене. Носій частини моєї душі. Мого горокракса.

"Але... я... не можу... Хіба ти не хочеш його повернути?

Настала ще одна хвилина тиші, яка, здавалося, віддзеркалювала шок. Потім, на диво, відсторонена поведінка Волдеморта зламалася.

Він засміявся.

Гаррі подумки насупився від розчарування. Йому здавалося, що він пропустив якусь дуже важливу інформацію. *"Що?" - запитав Гаррі. Що тут смішного, якщо у мене є частинка твоєї душі, чому б тобі просто не забрати її назад, не витягти з мене!* Я, *звичайно, не хочу цього...*

Це неможливо. Голос Волдеморта раптом став гострим, як бритва, злим і смертоносним. Серце Гаррі так сильно калатало, що здавалося, ніби воно застрягло в горлі. Але після напруженої миті Темний Лорд продовжив, і тепер він говорив з ледь вловимою, саркастичною солодкістю. Ніби все це його глибоко розважало.

"У тобі є частинка моєї великої душі, Гаррі. Тепер ми пов'язані і душею, і кров'ю. Поки ти живий, я не можу померти". Для Гаррі, який нещодавно вислухав пророцтво, в

якому говорилося зовсім протилежне, це звучало як найнелогічніша перспектива, але Темний Лорд був цілком упевнений у своїх словах.

"То... то ти замкнув мене десь... де мене ніхто не знайде". Гаррі почув себе ніби в тунелі. Злегка лункий і слабкий, і навіть коли він говорив, він відчував, як його розум тягне назад у темряву. У безмежне море ще глибшого сну.

Так.

"Це... Ні. Ви не можете...

Він намагався зачепитися за світло, продовжити розмову, але його відносило течією думки... З кожною секундою все тьмянішало...

І водночас він відчув, як його тіло стає легшим... Це було таке дивне явище - переходити з якогось химерного, проміжного світу пізнання до... чогось іншого...

Його повіки затремтіли.

Дим. Спочатку сірий, він висів над ним шлейфом, просто поза його досяжністю. Гаррі зачаровано спостерігав, як він несподівано став яскраво-синім. Він посміхнувся. Йому чомусь здалося, що він бачив це раніше; ніби ця маленька хмаринка кольорової пари була його старим другом.

Синій дим розвіявся, і тільки-но хвиля розчарування збиралася накотитися, як з'явилася нова, цього разу яскрава, гаряча рожева. Так, це було точно знайоме, гра, в яку він грав багато разів раніше. Гаррі простягнув руку до рожевої хмаринки, раптом усвідомивши, що хоче її. Він зробив хитким крок уперед, і на якомусь рівні зрозумів, що його тіло відчуває себе неправильно; незграбним, непропорційним і маленьким, але це знання було повністю затьмарене простою рушійною силою *бажання* і *потреби*. Його рука тягнулася, тягнулася, і саме тоді, коли його крихітна долоня ось-ось мала торкнутися рожевого туману і він поставив ногу на землю, він зрозумів, але занадто пізно - не було на що ступити! Він с х о д и в з краю величезної скелі, і ось-ось мав пролетіти тисячі миль вниз, до твердої землі...

"Джеймсе!"

Пара сильних, умілих рук одразу ж підхопила його під пахви, піднімаючи так легко, наче він був немовлям. Гаррі подивився на свого рятівника і з тремтінням від шоку побачив, що той був схожий на нього самого.

"Так, дорогенька?" Відповідь була оманливо невинною і прозвучала з вуст юнака зі скуйовдженим чорним волоссям і карими очима. Він пригорнув Гаррі до грудей, і тут його осяяло.

Це був спогад? Сон?

Його батько...

"Не кажи "так, дорогенька", я, я це бачила!" У дверях стояла жінка, тримаючи руки на стегнах, з бунтівним виглядом. Її довге руде волосся було заплетене в косу, а зелені очі майже сяяли своїм блиском. Гаррі не міг не дивитися на неї з благоговінням.

Його *мати*.

"О, з ним все гаразд, він просто трохи розважається, ось і все..."

"Трохи розважимося!" закричала Лілі, і Гаррі майже стало шкода батька. Вона була досить залякана. "Клянуся Богом, Джеймсе, якщо ти не припиниш намагатися витягнути з нашого сина якусь випадкову магію, я накладу на тебе закляття до наступного тижня. І навіть не намагайся заперечувати!" Гаррі почув, як батько затамував подих, щоб заперечити, але вона одразу ж його обірвала. "Я бачила, що ти робив - саджав його на стілець, намагався змусити його ганятися за кольоровим димом, який, як ти знаєш, він любить, щоб він впав з краю - і що, сподівався, що він відскочить!?"

"Це була дрібниця!" вигукнув Джеймс. Це було неправильно, оскільки тепер очі його матері небезпечно блиснули. Він заїкнувся, намагаючись виправити ситуацію. "Н-ну правда! Бачила б ти, що мій батько робив зі мною, коли я був дитиною - навмисно ставив мені підніжки біля сходів і залишав біля великих відчинених вікон - ти просто не зрозумієш, ти виросла з купою надмірно опікуваних маґлів..."

"Ну, слава Богу, що так! Принаймні у нього є один відповідальний батько!" Лілі здійняла руки вгору. Тепер вона була з ними у вітальні, і Джеймс пригорнув його до грудей. У Гаррі склалося чітке враження, що його використовують як живий щит; дитячий бар'єр, щоб захистити його від гніву Лілі.

Джеймс по-овечому посміхнувся. "З ним було б усе гаразд, Лілі, ти ж знаєш, я б ніколи не дозволив йому постраждати! Я повністю контролював ситуацію, я б його спіймав. І крім того, я б поставив свою чарівну паличку на те, що він би відскочив, а може, навіть левітував! Він просто переповнений магією, я це відчуваю. Я хочу побачити трохи тієї пророчої сили, про яку я постійно чую!" Він простягнув руки, злегка підкидаючи Гаррі в повітрі над собою, ніби **т о й** летів. Гаррі відчув, як з його вуст миттєво вирвався сміх, коли батько зловив його. Це була ще одна знайома гра - підкидання в повітря. *Літати*.

Гаррі пройшов прямо крізь хмару рожевого диму, що ледь не стала його погибеллю, і від нього свербіло в носі, коли він вдихав його. Він чхнув, коли батько зловив його наступного разу.

"І ось воно!" голосно вигукнув Джеймс з фальшивою бравадою, незграбно витираючи Гаррі рукавом обличчя. "Сила, якої не знає Темний Лорд - нежить*!"*

"Досить!" Лілі підбігла і, незважаючи на безжальний вираз обличчя, з надзвичайною лагідністю вирвала Гаррі з обіймів батька. "Нашого сина вже досить людей, які намагаються його вбити, і не треба додавати до цього списку тебе". Вона пригорнула Гаррі до своїх грудей, і всеохоплююче відчуття безпеки заповнило все його єство. Ніщо не було спокійнішим і природнішим, ніж бути в обіймах матері. Гаррі відчув, як її губи торкнулися його маківки, її груди розширилися, і вона глибоко вдихнула його запах, наче ніколи не могла насититися ним.

"Облиш, Лілі, для цього ми тут, для цього ми це робимо - щоб він був у безпеці..." Джеймс вибачливо плутався в словах, але Гаррі був упевнений, що мама, як і він сам, зараз майже не звертає уваги на батька. Увесь світ складався з їхніх обіймів, матері та сина, а все інше було лише фоновим шумом.

"Мммм", - промурмотіла вона, невиразно підтверджуючи свою згоду. Наступні її слова були м'якими і ніжними, призначеними ні для кого іншого на землі, крім Гаррі. Якби любов мала звук, то це був би голос його матері. "Я завжди буду тримати тебе в безпеці, Гаррі", - ніжно прошепотіла вона.

"Моя любов завжди оберігатиме тебе".

Приплив знову штовхав його до світла.

Сон - чи то пам'ять? - стрімко псувався... Гаррі втрачав його ще до того, як він повністю зник, деталі розпливалися і зливалися воєдино, наче абстрактна пастельна картина, яка з кожною секундою ставала дедалі менш впізнаваною. Світло затягувало його в себе, і тепер він міг сказати - різниця між відчуттям свого реального, фізичного тіла і тим, коли він повністю занурювався у сон.

Його тіло стало важким і теплим. Але цього разу він зміг розплющити очі.

Білизна. Величезна, майже сліпуча білизна скрізь. На мить йому здалося, що він чує вітер - але ні; в ту ж секунду, коли він подумав, що це може бути, він зрозумів, що це шепіт - ні, ні, це був той самий, високочастотний дзвін -

"Чому ви покинули будинок свого родича?"

Гаррі спробував сісти, кліпаючи очима у яскравому порожньому просторі. Він намагався знайти, звідки лунав голос, але не бачив нічого, крім білого. "Де ти?" - запитав він. Його горло першило від незвички.

"Лорд Волдеморт не ставить питань двічі". Швидка реакція. Знову ті гострі кути.

"Що це за питання, чому я пішов?" - насупився Гаррі. "Я ж не збирався чекати, поки ти з'явишся, правда ж?"

Тиша. Гаррі повільно підвівся, і в нього запаморочилося в голові від цього грандіозного досягнення. Його тіло відчувалося неприродним, майже чужорідним - він не міг не думати про оленятко, яке робить свої перші, непевні кроки.

"Де ти?" - запитав він знову, і цього разу, коли обернувся, побачив його - Лорда Волан-де-Морта у всій його страхітливій, вражаючій красі.

Гаррі ледве стримав жалюгідний зойк, який, як він був упевнений, мав би бути жалюгідним зойком. Він зробив кілька швидких і незграбних кроків назад, подалі від височенної постаті Темного Лорда. Наскільки все було інакше, ніж тоді, коли Волдеморт востаннє з'явився уві сні... Тепер Гаррі був абсолютно впевнений, що не хоче вмирати.

Волдеморт стояв дуже нерухомо, його криваво-червоний погляд був прикутий до Гаррі, як у хижака, що обмірковує, як найкраще поглинути свою здобич. Гаррі здригнувся.

"Ти повірив, що я прийду до твоєї родини?" - запитав Волдеморт. запитав Волдеморт. Він говорив тоном легкої зацікавленості, ніби цікавився думкою Гаррі про погоду.

може бути завтра. "Ти ж знав, що це неможливо?"

Гаррі почувався дуже незручно і по-дурному, але він робив усе можливе, щоб цього не показати. "Ну, так, ти не міг, але, очевидно, ти планував послати одного зі своїх смертежерів абощо, щоб я думав, що Дамблдор справді прийде..."

Волдеморт просто дивився на нього безпристрасно, його обличчя не виказувало жодних емоцій. Гаррі чекав, але відчував глибоке передчуття, коли тиша затягувалася.

"З... з листом..." - затинаючись, промовив він, але Волдеморт нічого не відповів, лише продовжував дивитися на нього непроникною маскою.

"Ти... це ж був ти, так? Лист від Дамблдора...?" Голос Гаррі раптом пролунав на три октави вище. Він уявив собі туго згорнутий сувій у своїй голові, і по напруженості Волдемортового погляду міг без сумніву сказати, що Темний Лорд без особливих зусиль бачить його думки...

Його маска сповзла, коли він ледь-ледь ворухнув губами. Гаррі відчув приплив жаху ще до того, як щось сказав.

"Здається, Дамблдор зробив мені велику послугу. Я маю надіслати йому власного листа, щоб висловити свою вдячність".

Гаррі

запаморочилося

в голові. "Ні..."

Він спробував зробити ще один крок назад, але його і без того незграбні кінцівки підвели його. Гаррі впав на коліна, його руки тремтіли, він вхопився за волосся, заплющив очі і здивовано покрутив головою.

"Ні, ні, ти брешеш..." Але він знав, що це правда. Він мимоволі втратив можливість піти з Дамблдором, піти до Нори, а натомість пішов просто в розпростерті обійми Волдеморта... такий нерозважливий, безглуздий, ідіотський вчинок...

Гаррі не знав, як довго він сидів там, трясучись на землі, занурений у свої страждання. Волдеморт, здавалося, задовольнявся тим, що просто спостерігав за ним. Хлопчик, який вижив, стояв на колінах і тремтів перед Темним Лордом. Гаррі нудило від відчаю.

"Невже... невже всі думають, що я мертвий?" - нарешті запитав він глухим голосом. Він тримав очі заплющеними, затамувавши подих, чекаючи на відповідь.

"Те, що думає чи робить решта світу, вас більше не стосується".

Гаррі різко підняв голову. Лють спалахнула в його грудях, коли його погляд сфокусувався на Волдеморті, його зелені очі палали, а багряні очі Темного Лорда здавалися холодними і неживими у своїй відстороненості.

"Що це, в біса, означає?" - кипів він. "Ви не можете просто залишити мене десь замкненим,

непритомним! Орден знайде мене, вони..."

Гаррі чарівним чином підняли з землі, з силою підняли вгору, так що він завис на рівні очей Волдеморта, і це було страшенно знайоме відчуття - його руки були зв'язані, притиснуті до боків.

"Я можу робити з тобою все, що захочу", - промурмотів Темний Лорд, наближаючись до свого бранця, що корчився в судорогах. "І повір мені, Гаррі, ніхто ніколи не зможе..."

Він повільно провів єдиним пальцем по щоці, і Гаррі затремтів.

"...Ніколи..."

Щастя, ця божевільна, чиста радість стикалася і спліталася з його власними почуттями... Волдеморт нахилився, щоб прошепотіти йому на вухо наступні слова, а Гаррі не міг відірватися...

"...Знайти тебе..."

Гаррі здригнувся від якогось хворобливого поєднання жаху й бажання, і Волдеморт розсміявся, побачивши, як він здригнувся. Його багряний погляд різко сфокусувався на Гарріних губах, майже так само, як і тоді, коли Волдеморт востаннє зв'язав його своєю магією, і Гаррі раптом зрозумів - бачачи його, Гаррі, слабкого, у пастці й наляканого - що насправді змусило Волдеморта відчути... Він був... він був...

Темний Лорд був *збуджений* цим.

Усвідомлення цього, звісно, ще більше налякало Гаррі.

"Н-ні-ні-ні, ви не можете..." - жалюгідно заїкався він. Це, мабуть, було музикою для Волдеморта, тому що безсумнівне відчуття похоті зросло вдесятеро після цього благання. Темний Лорд знову розсміявся.

"Не можу *що?" - глузливо запитав* він, і його очі спалахнули яскравим кривавочервоним кольором. "Немає жодної речі, яка була б поза межами моєї можливої досяжності... особливо, коли йдеться про тебе, Гаррі.
Більше ні."

Він провів своїми довгими блідими пальцями по Гарріному лобі й зачесав йому волосся - ніжний рух, який з боку будь-кого іншого здавався б любов'ю. Гаррі відчув, як у нього в животі з'явилося бажання. Гаррі відчув, як у глибині шлунку піднімається хвиля *бажання* - бажання, яке, звичайно, не було його, не було, не було - але чим сильнішим воно ставало, тим важче було придушити власне почуття огиди. Було б легше, набагато легше, просто дозволити Волдемортовим емоціям взяти гору над його власними.

Волдеморт посміхнувся - злісною, але солодкою посмішкою. "Почуваєшся розгубленим, Гаррі?" - запитав він.

"Це... це... це *лайно*", - задихався Гаррі, борючись з магією, що сковувала його, а також зі здатністю тримати свої думки притомними. Йому не вдавалося ні того, ні іншого. "Це твої почуття, н-не мої! Ти мусиш це припинити!"

"Ти не можеш зрозуміти, Гаррі, - сказав Волдеморт, - що мої почуття - *це* твої почуття.

Твоя душа - частина моєї душі. Ти - *мій*... і мені не потрібно нічого зупиняти".

Він підійшов ближче; небезпечно близько, приголомшливо близько. Гаррі присягався, що бачить себе у віддзеркаленні Волдемортових очей.

Безглузде бажання і страх стискали Гаррі в грудях, погрожуючи розірвати його, і він знав, що вся надія втрачена. "Будь ласка", - зітхнув він - остання, відчайдушна спроба.

Очі Волдеморта трохи розширилися. Його погляд перебіг до Гарріних губ, а потім знову до очей, і Гаррі відчув, як у його голові з'явилося нове, безіменне відчуття, яке не можна назвати інакше.

"Скажи це ще раз", - зажадав Волдеморт. Його голос був м'яким і низьким.

Гаррі не знав, чому він слухав. "Будь ласка", - благав він. Очі Волдеморта горіли в його очах, широко розплющені від захоплення. "Будь ласка, я... п-пожалуйста".

Про що він благав?

Перш ніж Гаррі встиг спробувати відповісти на це запитання, губи Темного Лорда торкнулися його губ.

Сила цього поцілунку вразила Гаррі, наче блискавка, що падає з небес, запалюючи його світ. Він більше не міг опиратися - Волдемортове бажання повністю переповнило його, гаряче і гарячкове, пронизуючи кожну клітину його тіла. Він не знав нічого, крім *бажання,* коли Волдемортів язик ковзав по його язику, шокуюче теплий і солодкий; власницьке, всепоглинаюче *бажання,* і воно було чудовим, і хлопчик був *його,* і він матиме його вічно, так, так, так, так...

Гаррі був у вогні.

Але навіть тоді, коли його нижню губу кусали так сильно, що він боявся, що з неї піде кров; навіть тоді, коли він д о з в о л и в тихому стогону вирватися з глибини горла, коли він відповідав на поцілунок, борючись за якусь крихту домінування, все почало темнішати. Білизна навколо них тьмяніла, і Гаррі відчував, як він знову занурюється в море ще глибшого сну...

Волдеморт відсахнувся, і коли він засміявся, Гаррі почув його ніби з великої відстані. Він ошелешено кліпав очима, дивлячись на цей пронизливий погляд. Очі Волдеморта були затьмарені хтивістю, але в їхній глибині також танцювала безперечна забава.

Риси Темного Лорда розпливалися, його обличчя зникало. "Солодких снів..." - прошепотів він, повільно розчиняючись у темряві. Магія, що тримала тіло Гаррі в підвішеному стані, відпустила його, і він почав падати... Вниз, вниз, вниз...

Спалахнула блискавка, і Гаррі розплющив очі на бурю.

Дощ шмагав його крихітними кинджалами по оголеній шкірі обличчя. Він примружився, намагаючись зорієнтуватися - на щастя, краплі води відбивалися від його окулярів, що трохи полегшувало бачення крізь циклон - і коли він взявся за ручку своєї мітли і перевів погляд вниз, він зрозумів, де він знаходиться.

Поле для квідичу. Він ледве міг розгледіти стійки воріт далеко внизу, але впізнав їх без сумніву. Розмиті силуети червоного та жовтого кольорів безладно спліталися один навколо одного, намагаючись визначити, де знаходиться кваффл...

А тоді клацнуло. Це був доленосний матч проти Гафелпафу на третьому курсі, де він ледь не розбився на смерть, бо...

Як тільки він подумав про це, він відчув їх. Дементорів. Крижаний холод, що раптово охопив його, був набагато гіршим, ніж холод буревію. Гаррі розвернувся на мітлі, щоб зустрітися з ними обличчям до обличчя, їхні чорні плащі, що розвівалися, були жахливими і водночас чимось прекрасними у своїх неземних рухах. Здавалося, їх зовсім не зачіпав шквальний вітер. Примарні, вони пливли до нього з нелюдською грацією, темна тканина, що приховувала їхні таємничі форми, лише злегка ворушилася, наче вони існували десь поза межами цього пекельного шторму.

У куточку свідомості Гаррі побачив поміст і відчув, як тріпотіння тканини торкається його шкіри...

Сіріус падав крізь ту саму завісу...

Він чув крики, його власні крики, що стискали кров, коли його хрещений батько не просто перейшов на інший бік, не встав і не продовжив битися з ними... Люпен говорив йому, що вже занадто пізно, його вже не було...

Дементори наближалися. Їх було так багато, що він ось-ось мав зірватися з мітли, впасти на землю...

Але ні, подумав Гаррі, раптом здичавілий від рішучості. Ні, він не був тим самим тринадцятирічним хлопчиком; він став сильнішим, кращим - Гаррі намацав у кишені мантії свою чарівну паличку -

"Expecto Patronum!" - *вигукнув* він, люто спрямовуючи його в бік дементорів. З'явився сріблястий клаптик, і найближчі до нього фігури в плащах на мить зупинилися в нерішучості
-але пара протрималася лише кілька миттєвостей, перш ніж замерехтіла, а потім повністю розвіялася.

Щось щасливе, - вичитував себе Гаррі, - *подумай про щось щасливе...*

Але до нього нічого не приходило. Чого було радіти? Його викрали, він десь у заручниках у Лорда Волдеморта через власну дурість... Він усіх підвів... Його ніхто не знайде, він назавжди залишиться в пастці своїх кошмарів... Його вже ніхто не зможе врятувати...

"Моя любов завжди оберігатиме тебе".

Гаррі не знав, звідки долинав голос, але в голові промайнуло видіння, наче давній, втрачений спогад: руде волосся і знайомий запах... Це було відчуття тепла, безпеки... Слова його матері...

"Expecto Patronum!" - знову заревів він, цього разу зосередившись на невиразному спогаді про те, що, безсумнівно, було любов'ю. Приплив полегшення охопив його, коли його покровительський вигук вирвався назовні. Олень був чудовим; хвилі світла, що випромінювалися від нього, розбігалися в різні боки. Дементори вмить розбіглися. Гаррі сміявся, дивлячись на їхні відступаючі постаті, а олень кружляв навколо нього, переможно галопуючи в повітрі.

Тоді його осяяла раптова ідея.

"Сіріус!" - вигукнув він, пікіруючи до верхніх трибун поля. Олень супроводжував його, сяючий маяк надії на його боці.

Гаррі побачив його саме там, де й очікував - того, кого колись вважав Темним, а тепер знав, що це його хрещений батько, який дивився, як він грає у квідич. Радість розквітла в глибині його серця, і це було схоже на вогонь, що спалахнув у ньому. Про кусючий холод шторму майже забулося.

"СІРІУС!" - знову закричав він, але вітер зірвав крик з його вуст і поніс його в хибному напрямку. Проте, коли він підійшов ближче, то побачив момент, коли його хрещений батько прокинувся. Його велетенські собачі вуха нашорошилися, насторожившись, а голова схилилася набік.

А потім він побіг.

"Стій! Сіріусе! ЗАЧЕКАЙ!" Гаррі кричав, але знав, що його ніяк не почують через бурю. Його покровитель блимнув.

Сіріус був неймовірно швидкий на чотирьох лапах. Навіть на мітлі Гаррі не міг його наздогнати, хоча здебільшого через те, що собаку було дуже важко розгледіти - він був чорною фігурою на темному тлі, а сонце, затягнуте густими сірими хмарами, огортало все навколо напівтемрявою. Він примружився, відчайдушно намагаючись розгледіти його, страх розливався по його жилах, коли він відчайдушно сканував, його очі швидко бігали по землі...

Покровитель зник.

Ні, він повинен був знайти його, він повинен був знову побачити свого хрещеного батька -

Он там. Він побачив слід чорної тіні, і вона прямувала прямо до верби.

Гаррі пірнув, просуваючись вперед на мітлі, але Сіріус був надто швидким для нього. Він пірнув у тунель, спритно ухиляючись від несамовитих атак Віллоу. Гаррі наблизився на мітлі так близько, як тільки міг, перш ніж приземлитися. Він відкинув її вбік і ледве уникнув зіткнення з товстою гілкою, яка вдарила його по обличчю, коли він пригнувся, кинувшись до входу. Він ледве встиг. Інша гілка, що розгойдувалася, наздогнала його ззаду, і він відчув її відлуння, коли вона вдарилася об землю над ним.

"Сіріусе!" - вигукнув він знову, повзучи так швидко, як тільки міг. Було темно, але він не витрачав часу на запалювання чарівної палички, натомість вирішив гарячково обмацувати руками

намацував тунель. Він проштовхувався, поки кінчики його пальців нарешті не подряпалися об дерев'яну підлогу під Кричущою Халупою, і він натиснув наверх, старі дошки скрипіли на знак протесту, коли він штовхав їх з дороги...

Він одразу ж підняв свою паличку, коли підтягнувся на підлогу. *"Люмос!"*

Світло заливало кімнату, але Гаррі не опинився у Кричущій халупі.

Він гадав, що не повинен був дивуватися. Гаррі завжди так чи інакше потрапляв сюди через нічні кошмари. Але це не заважало його серцю несамовито битися в грудях, коли він вдивлявся в жахливе, знайоме оточення.

"Сіріусе!" - вигукнув він, підводячись на ноги. Істерика здіймалася в грудях, наче вода, що піднімається в замкненому просторі, неодмінно втопить його - але він примусив себе зберігати рівну голову. Він знайде свого хрещеного; він знову поговорить з Сіріусом -

Він підскочив, коли почув тупіт лап по підлозі. Обернувшись на місці, він на мить побачив, як велетенське тіло собаки увійшло у відчинені двері.

"СТІЙ!" Гаррі кинувся навтьоки, бігцем - він мусив наздогнати його, поки двері не зачинилися за ним, мусив або...

Але запізно. Двері грюкнули перед його обличчям, а потім безліч однакових кадрів почали крутитися, крутитися...

Гаррі поплентався назад, затамувавши подих, поки вони не зупинилися. Через які двері пройшов Сіріус? Він не мав жодної можливості дізнатися... Серце стукотіло у вухах, Гаррі вибрав навмання двері і поспішив увійти.

Звичайно, це була камера смертників.

"Сіріусе? слабко покликав Гаррі. Його кволий голос, що відлунював у величезній кімнаті, був єдиною відповіддю.

Він обережно підійшов до кам'яної арки. Завіса мерехтіла майже грайливо. Шепіт був м'яким і заспокійливим.

"Гаррі... Гаррі… Гаррі...

Що було б, якби він пройшов крізь завісу зараз?

І знову Гаррі втягнуло невидимою магнетичною силою. Сіріус пройшов крізь завісу... Можливо, це була зовсім не смерть по той бік, можливо, це було щось інше...

Гаррі стояв на помості обличчям до арки, так само, як він робив це багато разів у своїх снах. Тканина танцювала на його шкірі, а повіки затремтіли. Звабливі голоси линули над ним, наче спокуслива, абстрактна музика...

"Гаррі... Гаррі...

Потім перешіптування припинилося.

Абсолютна тиша була якоюсь оглушливою; Гаррі відчув, що опинився у раптовому вакуумі. Його серце завмерло, а коли він розплющив очі, то відчув, як щось боляче схопило його за щиколотку.

Смертельно бліда рука вигулькнула з-за тканини, жорстоко вчепившись у його ногу. Він закричав, відштовхуючи її, падаючи назад з помосту і тікаючи геть, його очі були прикуті до того, що виповзало з-за тканини.

Повільно, викривлено, не по-людськи, почало з'являтися тіло, яке витягувало себе з того пекла, звідки воно з'явилося. Крики жаху застрягли у Гаррі в горлі, коли з ' я в и л а с я голова, чиясь голова з довгим кошлатим чорним волоссям...

Його очі були чисто білими. Шкіра на його кістлявому обличчі була напівпрозорою, восковою, відшаровувалася від черепа і гнила, гнила і розкладалася. З глибини горла виривався стогін, низький і гортанний... Неможливо було знати, чи бачить така істота, але ці молочно-білі кулі, здавалося, невідривно дивилися на Гаррі, і його тіло завмерло в чистому страху.

Труп його хрещеного батька продовжував витягуватися з-за завіси.

Гаррі не міг змусити себе рухатися; він був паралізований жахом, повністю нерухомий, оскільки залишався вкоріненим у землю, розпластавшись на спині. Сіріус поповз до нього, і те, як рухалися його зотлілі кінцівки, було настільки ненормальним, що по шкірі поповзли мурашки, наче кожен суглоб був переламаний. Лікті були зігнуті назад у неправильному напрямку, неприродно викривляючись; шия скрутилася так, як ніколи не повинна була скрутитися - щелепа відвисла під незручним кутом, коли він видав ще один жахливий, уривчастий стогін...

"О, Боже."

Якого б повороту не очікував Гаррі від цього кошмару, він, безумовно, не був таким.

Луна Лавгуд спустилася сходами з краю кімнати, абсолютно спокійна і врівноважена. Вона була вбрана у все жовте, яскраве та яскраве, як сонячне світло. За вухом у неї сидів велетенський соняшник. Гаррі роззявив на неї рота, спантеличений.

"Привіт, Гаррі", - промовила вона, наближаючись до нього. Він хотів закричати, застерегти її, що завгодно, *але, обернувшись* на скручений труп, втратив дар мови. Його вже не було!

"Ти теж когось бачив?" Луна підійшла і сіла поруч з ним на землю. Вона настільки контрастувала з тьмяним і каламутним тлом камери смертників, що це вражало - хоча й у дивний, але приємний спосіб.

"Я думаю, що зазвичай вони просто причаїлися, прямо поза полем зору, розумієте. Але якщо ви проводите тут занадто багато часу, ви почнете бачити речі".

"І..." У Гаррі в голові гуділо. Луна накручувала на палець пасмо довгого світлого волосся, виглядаючи майже на межі нудьги. "Що... Чому ти вдягнений у все жовте?"

Гаррі не знав, чому він це запитав. Чи справді це було доречне питання в даний момент?

"Я?" Луна моргнула, дивлячись на нього, потім на себе, потім знову на Гаррі. "Значить, я. Ну, це має сенс. Сонячні кольори приносять удачу. Гадаю, тобі це не завадить".

Луна посміхнулася і підвелася. Вона простягнула йому руку, пропонуючи допомогти підвестися на ноги. Гаррі не усвідомлював, як сильно він тремтів, доки не взяв її за руку. "Дякую", - пробурмотів він. Вона не відпустила його руку, коли потягнула його за собою до дверей.

"Цікаве місце, правда? Відділ Таємниць." Гаррі не був упевнений, що слово "цікаве" достатньо сильне, але все одно кивнув. Він був спантеличений.

"Але... але це лише сон". Вони підійшли до дверей, що вели з кімнати. Гаррі потягнувся до ручки, штовхнув їх, щоб відкрити знайомий світ білого кольору, в якому він був раніше.

"Сни - це дуже впливові речі, знаєш, - докірливо сказала Луна. "Ніколи не варто недооцінювати силу снів. Під час них ти маєш певний контроль, навіть більший, ніж можеш собі уявити. Я думаю, що вони більш реальні, ніж все, що ми відчуваємо, коли не спимо. Ось." Вона вирвала соняшник зі свого волосся і обережно поклала його в руку Гаррі. Вона зробила крок назад, подалі від нього і від відчинених дверей. "На щастя."

"Ти не йдеш?" сказав Гаррі, шокований тим, що вона захотіла залишитися в кімнаті зі зловісною кам'яною аркою.

"О, ні. Я не можу піти з тобою". Вона говорила так, ніби це була найочевидніша річ у світі. Серце Гаррі тьохнуло - перебування поруч із Луною Лавґуд у її яскравій жовтій сукні радше підбадьорювало, ніж покровительствувало. "Ні, мені судилося бути тут сьогодні. Я це знаю". Вона свідомо озирнулася на подіум. Біле світло з відчинених дверей позаду нього ставало яскравішим з кожною секундою.

"Але..."

"Іди, Гаррі. І не забувай... У своїх снах ти маєш силу."

Вона посміхнулася. Гаррі не був упевнений, чи він справді зробив крок назад, щоб пройти крізь двері, чи світло просто простягнулося вперед і витягнуло його крізь них. Все, що він знав, це те, що Луна зникала з поля зору в міру того, як світло ставало все сильнішим, зменшуючись до жовто-блондинистого видіння.

"Щасти", - тихо промовила вона, а потім зникла.

Гаррі повільно і методично провів пальцями по клавішах. Чорно-білі та ідеальні. Вони були гладенькі, як скло, а тихе повітря чекало на музику.

Спочатку одна-єдина нота. І вона назавжди залишилася в порожньому, білому світі.

Потім ще один. І ще одну. І за мить його пальці вже танцювали по клавішах так, наче він знав їх та їхню послідовність усе своє життя. Він посміхнувся від задоволення: весь його страх і страждання вклалися в мелодію, що народжувалася саме в цю мить. Пісню, яку світ ніколи раніше не чув, і, як раптом зрозумів Гаррі, - бо вона існувала лише в його кошмарах, - мабуть, ніколи не почує.

Мелодія потемніла.

Гаррі підсвідомо наспівував ноти, можливо, навіть наспівував безсловесні, гармонійні мелодії, але він ледве помічав це - він був надто захоплений нестримним звучанням фортепіано. Йому здавалося, що він може грати вічно.

"...Піаніно?"

Гаррі й раніше невиразно відчував присутність Волдеморта. Він відчував, що за ним стежать, знав, що Темний Лорд почав спостерігати за ним. Але Гаррі ігнорував його, вирішивши натомість зосередитися на своїй пісні.

Гаррі був здивований, що Волдеморт так довго чекав, щоб перебити

його. "Так, - відповів Гаррі, не підводячи очей. Він продовжував грати.

"Чому вас це може цікавити?"

Гаррі ледве стримав усмішку. Він знав, що Волдеморт не зможе не запитати, і думка про те, що Темному Лорду взагалі є діло до Гарріних доброчинних інтересів, приносила йому глибоке задоволення.

Тому що це лише підтвердило те, що він уже знав.

"Коли я був маленьким, - почав він, все ще не відриваючи очей від клавіш під пальцями, - у мене був чудовий вчитель музики в початковій школі. Дуже приємний старий чоловік, напевно, єдиний вчитель, який не робив вигляд, що мене не існує, і який заохочував мене робити щось. Більшість вчителів навіть не дивилися мені в очі... так чи інакше. Він чудово грав на піаніно. Я пам'ятаю, як хотів вчитися. Я хотів цього найбільше у своєму житті. Я запитав у тітки й дядька, чи можна мені брати уроки". Гаррі розсміявся, здивувавши навіть самого себе тим, наскільки холодно і безрадісно це прозвучало.

Він не потрудився закінчити розповідь. Волдеморт не питав.

Гаррі продовжував грати ще деякий час. Темний Лорд стояв за кілька футів перед ним, здавалося, маючи намір просто дивитися і слухати, і чим довше минав час, тим ширшою ставала посмішка Гаррі. Музика невпинно ставала жвавішою, дедалі несамовитішою.

"Чому ти посміхаєшся?"

Гаррі розреготався. "Що ти тут робиш?" - відповів він. В голові Гаррі пронеслося хвилювання, і він знову засміявся, знаючи, що це роздратування Волдеморта через його відмову відповісти на пряме запитання. "Навіщо ти витрачаєш свій час тут, зі

мною, в моїх снах? Якщо я десь під замком, і мене *ніхто* не зможе знайти, то чому

Чому ти просто не залишиш мене у спокої? У тебе, напевно, є багато більш важливих справ, якими ти міг би зайнятися, намагаючись захопити світ чаклунів і все таке. Ти, мабуть, *дуже* багато спиш, щоб бути тут".

Остання фраза викликала досить сильний приплив люті. Гаррі стримав сміх.

"Я скажу тобі, чому", - продовжив він і почав грати мелодію, грайливо легку, високу і милу. Гаррі радісно посміхався, бо вперше відтоді, як почав грати, глянув на Лорда Волдеморта, що стояв над роялем. Напружений погляд Темного Лорда був жадібно прикутий до нього, але в іншому його обличчя було ретельно виготовленою, беземоційною маскою. Його обрамляв яскравий жовтий соняшник, що лежав на верхній поверхні кришки рояля. Це видовище змусило Гаррі посміхнутися ще ширше.

"Тому що ти одержимий мною, Томе", - сказав Гаррі, і його губи ще більше скривилися від сміху, коли він говорив.

Волдемортів фасад тріснув, його бліді риси спотворилися від люті, і Гаррі відчув, як на нього нахлинули бурхливі емоції - злість, гіркота і, ах, ось воно - *сором*... пекучий сором, бо це була *справжня правда*...

Гаррі відкрито засміявся і продовжував грати, все голосніше і голосніше, майже оглушливе крещендо, коли він знову зосередив свою увагу на клавішах. Чорно-біле і досконале. Гаррі знав, що Волдеморт говорив; знав, що він кипить чимось небезпечним і жахливим - але це був сон Гаррі, і якщо він не хотів його чути, то й не мусив. Він був тут єдиним, хто мав владу.

Гаррі диявольськи посміхнувся, бо знав, що хоч зараз він ігнорує слова Темного Лорда, але коли він, Гаррі, заговорить... Волдеморт буде слухати.

"Ти одержимий мною."

Дрейфувати

Гаррі був у кав'ярні.

Кав'ярня мадам Пудділфут, якщо бути точним. Поруч з ним сиділа вродлива і популярна Чо Чанг. Рожеве конфетті вибухнуло над їхніми головами, коли до них спустився херувим, його **п у х к е н ь к і** щічки розчервонілися і розквітли. Поруч Роджер Девіс цілувався зі своєю дівчиною з надмірною енергією, і коли Гаррі незручно совався на своєму сидінні, він думав про те, що ніде більше не хотів би опинитися так сильно.

Гаррі
скривився.

Чо
посміхнувся.

Чудово, подумав він, вимушено посміхаючись до неї. Це було до біса чудово. Найменше йому хотілося знову пережити своє випробування з емоційно нестабільною дівчиною. Йому й так вистачало нестабільності в його теперішньому становищі, дякую.

Тоді він відчув *його* присутність.

Волдеморт уже давно не втручався у сни Гаррі. Принаймні, йому так не здавалося - принаймні, так здавалося дуже давно. Що Гаррі цілком влаштовувало. Він користувався цим усамітненням, щоб зосередитися на монументальному завданні - прокинутися.

-*Прокидайся, прокидайся, прокидайся.*

Іноді він міг сказати, що був близько. Коли Гаррі перебував у цьому світі білого небуття, він знав, що принаймні перебуває поблизу свідомості. Це було схоже на підйом тунелем, світло в кінці якого означало життя, а не смерть. І він дряпався і рвав собі шлях угору, щоразу підбираючись ближче -

-*Прокидайся, прокидайся, прокидайся.*

Але тоді він підходив надто близько, ставав надто свідомим, і ця важка, потужна сила зупиняла його. Ніжна і тепла. Ніжно тягнула його назад у сон - назад у його дивні, зазвичай небажані сни.

Як зараз.

Посмішка Гаррі стала набагато щирішою, коли з'явився Волдеморт. Можливо, він помилявся; можливо, Темний Лорд шпигував за ним частіше, ніж він думав. Але зараз, сидячи тут зі своїм колишнім минулорічним коханням, Гаррі *відчував* його. У вигляді чи то поштовху роздратування в задньому кутку його свідомості.

Роздратування? Це було занадто.

"Чо", - серйозно сказав Гаррі, і її усмішка здригнулася від напруги в його голосі. Нервозність, яка мучила його в реальності, була повністю відсутня, тепер - це був лише сон,

зрештою. Гаррі ніжно взяв руку Чо в свою, дивлячись глибоко в її очі. "Вибач, що я так поспішаю. Але я просто мушу це сказати. Ти прекрасна, я подумав про це, як тільки вперше побачив тебе. Ти не будеш страшенно заперечувати, якщо я тебе поцілую?"

Вона одразу почервоніла. Раптом Чо Чанг відчула себе незручно. "Я..." - почала вона, а потім зупинилася. Чо почервоніла ще яскравіше, перш ніж дозволити собі задихане, нервове хихикання. Потім вона кивнула.

Гаррі, відчуваючи себе сміливим і безрозсудним, не вагався. Він нахилився над крихітним журнальним столиком, що стояв між ними, і притулився губами до її губ, з радістю відзначивши, що цілувати її було набагато приємніше, коли вона не плакала.

Легке роздратування, яке він помітив раніше, вибухнуло, перейшовши одразу у відверту лють. Гаррі ледве стримав бажання розсміятися (і це добре, подумав він, бо Чо, мабуть, дуже образилася б, якби він раптом розреготався посеред поцілунку).

Через кілька хвилин Гаррі відсторонився. Він відчував себе досить самовдоволеним, дивлячись на мрійливий погляд її очей після цього. "Чо... - прошепотів він хрипким і низьким голосом. "Я не знаю, як ще це сказати, і не лякайся... але як би ти почувалася, якби я сказав тобі, що за нами стежать?"

Її брови розгублено насупилися, очі кинули погляд на Девіса та його подругу, що сиділи за сусіднім столиком.

"Ні..." сказав Гаррі. Потім він підняв голову, звертаючись до кімнати загалом, а не до дівчини, що стояла перед ним. "Вам знайома фраза... "Підглядач"?" - саркастично вигукнув він. Гаррі розвернувся на своєму місці, щоб подивитися через його плече, звідки він відчув цей розпалений гнів, що випромінювався, як з печі.

Лорд Волан-де-Морт не міг би виглядати більш недоречно, ніж він стояв у кав'ярні мадам Пудділфут. Висока, зловісно темна постать, що нагадує вампіра посеред рожевого конфетті та пухкеньких, верескливих херувимів, оточена парами, що тримаються за руки, а сонце яскраво світить крізь вікна за його спиною. Він виглядав просто *вбивчо*.

Гаррі розсміявся.

Волдеморт зник.

"І щоб ти згинув", - пробурмотів Гаррі. Він знову повернувся і подивився на Чо, який, на його здивування, раптом зблід, як полотно.

А, точно. Він припустив, що вона простежила за його поглядом до іншого кінця кімнати, а отже, могла помітити присутність якогось жахливого Темного Лорда. Чо здавалося, що вона ось-ось знепритомніє.

"Що було, що було, що було?"

Гаррі недбало махнув рукою, перш ніж зробити ковток кави, ледь не проковтнувши при цьому рожеве конфетті. "Не хвилюйся за нього", - незворушно сказав він, виловлюючи набридливі рожеві цятки зі свого напою.

"Він приходить і йде".

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Гаррі докладав усіх зусиль, щоб прокласти собі шлях до цього метафоричного тунелю.

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Він був близько, ближче, ніж будь-коли раніше. Він відчував вагу своїх справжніх кінцівок, міг би заприсягтися, що чує щось - вітер? Ні, шепіт - ні, не це, це був той дзвінкий звук -

На якусь мить йому здалося, що він відчув, як затремтіли його повіки. Він міг би заприсягтися, що *бачив*. Білизну. Нескінченну білизну, так схожу на його несвідомий світ. Тільки справжній. Але ось воно - важке, гравітаційне тяжіння. Гаррі знову спробував боротися з ним, але одразу зрозумів, що зазнає поразки. Він був вирваний зі свого ментального утримання на межі усвідомлення, занурений назад у дрімоту.

У мрії.

"Гаррі?"

Музика почалася, а Гаррі вагався. Парваті смикнула його за руку.

"Ходімо", - прошипіла вона крізь зціплені зуби, на її обличчі застигла фальшива посмішка, коли вона вийшла до натовпу студентів. Гаррі не мав такої сміливості. Він внутрішньо застогнав, коли вона підштовхнула його вперед, і незабаром вони вже кружляли на танцмайданчику разом з іншими Чемпіонами, досить незграбно і безладно. Чому його підсвідомість відчувала потребу змусити його знову пережити всі його найнезручніші моменти?

Що ж, подумав Гаррі, щосили намагаючись не наступати Парваті на п'яти, але *могло бути й гірше.*

Зачекай. Це була брехня.

За мить танцмайданчик був заповнений. Гаррі насупився. Він не пам'ятав, щоб минулого разу все відбувалося так швидко. З іншого боку, він був так зосереджений на тому, щоб не виставити себе дурнем, що, можливо, просто не помітив. Але в міру того, як пісня продовжувалася, а зал ставав все більш і більш переповненим, він був впевнений, що зараз все було інакше. Раніше тут не було стільки людей, чи не так? Гаррі занепокоєно вдивлявся в натовп. Ця пісня - вступна, класична інструментальна - грала вже давно. Це теж було інакше... Раніше вона зупинилася, перейшовши на щось більш оптимістичне, і він втік, щоб знайти Рона...

Серце Гаррі тьохнуло від думки, що він побачить своїх друзів. Навіть якщо це був лише сон, він відчайдушно хотів поговорити з ними. Гаррі продовжував тужливо шукати між численними танцюристами, більшість з яких він не впізнавав, і *чому ця клята пісня ніяк не закінчиться?*

Потім він побачив його.

Він виділявся серед натовпу, як скрипкова нота, взята посеред ідеальної мелодії, під яку всі танцювали. Шкіра настільки бліда, що здавалося, ніби він світиться, чорне волосся віддзеркалювало світло люстри над ним, бездоганно зачесане і гладеньке. Вбрання глибокого смарагдового кольору, такого ж кольору, як і власний одяг Гаррі... і він з кимось танцював, тримаючи когось в обіймах... Він трохи повернувся, і Гаррі побачив...

Джинні Уізлі.

Але не Джіні з його спогадів про цей день. Не та дівчинка-третьокласниця, яка супроводжувала Невіла Лонгботтома в сукні, що була у вжитку, і з гримасою на обличчі. Ні, ця Джінні була блідіша навіть за хлопчика, який тримав її на руках, а її шкіра була тьмяною, не випромінюючи того неземного, майже потойбічного світла, яким володів він. На ній була шкільна мантія, а не сукняна, і - Гаррі аж шлунок упав - вона була мокра, наскрізь мокра, її руде волосся темніло і прилипло до обличчя - точнісінько така, якою він знайшов її на кам'яній підлозі Таємної кімнати багато років тому...

Том Реддл перевернув її на місці. Голова Джіні жалюгідно похилилася набік, аж нудотно. Гаррі з жахом дивився, як молодий Темний Лорд перевернув її крихітне тільце так, що вона притиснулася спиною до його грудей, і тепер вони обидва стояли обличчям до нього на іншому кінці танцполу. Том Реддл владно обіймав дитину на руках, танцюючи з дівчиною, яка, здавалося, в буквальному сенсі була мертва на ногах. Її очі були холодними і неживими. Серце Гаррі стислося, коли він побачив її, цівку темної крові, що сочилася по її шиї, звідки вона взялася, Гаррі не міг зрозуміти...

Потім його очі зупинилися на очах Ріддла. Обсидіаново-чорні. Вони відбивали сяйво світла, що падало згори, виблискуючи темною грайливістю. Не відриваючи погляду від Гаррі, він злизав слід крові з шиї Джіні. Гаррі здригнувся, побачивши, як Том Редл провів язиком по своїх юнацьких губах ідеальної форми, і кров забарвила їх у багряний колір.

Потім, зовсім несподівано, він відпустив бідолашну Джіні Візлі і дозволив їй безцеремонно впасти на підлогу. Вона впала, як ганчіркова лялька; крихітні, тендітні кінцівки зім'ялися в неживу купу.

Кілька танцюючих пар пронеслися повз, закривши Гаррі огляд. Він одразу покинув Парваті, продираючись крізь натовп, розштовхуючи людей. Він невиразно чув крик обурення своєї забутої пари за спиною, чув, як люди штовхалися, коли він проштовхувався повз них, але не звертав на них уваги. Коли він дійшов до того місця, де вони були, їх уже не було, вони просто зникли... Жодних ознак того, що кілька хвилин тому тут була мокра, мертва дівчина, яку скинули на землю. І ніякого Тома Редла.

Гаррі безладно озирався туди-сюди, його серце калатало швидше, ніж він коли-небудь думав, що це можливо.

"Гаррі? З тобою все гаразд?"

Герміона вийшла з натовпу, її щоки розчервонілися від танців і сміху. Привид усмішки

все ще був на її губах, коли вона помітила Гаррі, але її очі наповнилися занепокоєнням, коли вона помітила явно панічну поведінку Гаррі.

"Герміоно, - вигукнув він, ніколи в житті не бачивши її такою щасливою. "Ти бачила - тільки що, тут, Джіні, вона впала..."

Герміона насупилася. "Ні, я не бачив Джіні цілу ніч... З тобою все гаразд, Гаррі? Виглядаєш жахливо".

Гаррі похитав головою, намагаючись вгамувати калатання серця. "Я... я в порядку", - сказав він, все ще оглядаючи кімнату. "Просто мені здалося, що я бачив, як Джіні впала і забилася. Мабуть, бачив щось інше". Герміона скептично підняла брову.

"Гаразд... Хочеш випити зі мною і Віктором? А де Парваті? Ми могли б..."

"Герміоно, я маю до тебе досить дивне, але дуже важливе запитання". Гаррі схопив її за обидва плечі. Ті, що танцювали навколо, здавалося, були роздратовані тим, що вони заважають, але Гаррі це чомусь не турбувало. "Уявімо, теоретично, що його в в е л и в магічну кому. Є якісь думки про те, як ця людина могла б вийти з цього стану? Без сторонньої допомоги? Як ви гадаєте, це можливо?"

"Що? Про що ти говориш, Гаррі?" Очі Герміони розширилися, і вона виглядала глибоко стурбованою. "Ти *впевнена, що з тобою все гаразд*?"

"Так! Я просто..." Але тут, за її спиною, Гаррі знову побачив його. Тома Редла. Він стояв на протилежному боці зали, недбало притулившись до входу, а його проникливий погляд був прикутий до Гаррі. Його губи скривилися в посмішці, коли Гаррі його помітив. Він підморгнув.

"Зачекай, - пробурмотів Гаррі, різко проштовхуючись повз Герміону. Вона гукнула його, але він проігнорував її, знову проштовхуючись крізь пари без жодної необережності - аж поки повз нього не пропхався Геґрід, який танцював з професоркою Макґонеґел, що мала дуже стурбований вигляд. Гаррі відчув приплив роздратування, намагаючись їх обійти, бо мав передчуття, що як тільки він знову гляне -

Звісно, Том Редл зник. Гаррі розчаровано загарчав, як здичавілий звір. "Такий

апетитний звук."

Легкий дотик до його плеча змусив Гаррі підстрибнути так сильно, що він ледь не перекинувся вперед. Він розвернувся, опинившись віч-на-віч з невловимим молодим Темним Лордом. Гаррі насупився. "Що ти робиш, з'явившись тут? У такому вигляді?"

Ріддл посміхнувся. Гаррі ніколи не усвідомлював, наскільки він гарний у спогадах, які бачив у щоденнику, але тут, у такій близькості, це майже вражало, наскільки... *гарний* він був.

Не те, щоб зараз був час помічати такі речі.

"Це здавалося доречним, враховуючи контекст". Ріддл жестом показав на залу навколо них. "Різдвяний бал? Справді, Гаррі?" Потім його голос раптом став набагато шовковистішим, а посмішка набагато кривішою: "...може, *потанцюємо*?"

Він навіть спробував схопити його за талію, але Гаррі одразу ж відступив назад, наштовхнувшись на когось. "Не чіпайте мене", - виплюнув він. Посмішка Ріддла розширилася.

"Ти впевнений?" Він нахилився до Гарріного вуха і наспівував. Гаррі було важко відступити далі - хто всі ці люди насправді? "Намагаєшся втекти? Але ж кілька хвилин тому ти так відчайдушно намагався дістатися до мене..."

"Тільки тому, що це виглядало так, ніби ти танцювала з трупом, і, мабуть, це мене занепокоїло", - пробурмотів Гаррі, дивлячись на мене блискучими очима. "Але тепер, коли я відійшов від першого шоку, будь ласка, будь ласка, йди. Ні, взагалі-то, ти залишайся. Насолоджуйся балом".

Гаррі розвернувся на місці й пішов геть, знову проштовхавшись повз танцюристів, які вже звикли до його роздратованих вигуків на свою грубість. Він щойно дійшов до сходів, коли - йому хотілося вирвати на собі волосся - Реддл стояв там, чекаючи, і та клята сором'язлива посмішка все ще була на його губах, коли Гаррі наблизився.

"Лягаєш спати так рано?" - запитав він, виблискуючи очима. "Але ж вечірка тільки починається".

Гаррі проковтнув бажання закричати. Він пройшов повз Ріддла і заговорив, не дивлячись на нього, поки піднімався сходами. "Куди я йду - не твоя справа".

Злість. Це не зайняло багато часу, чи не так?

Ріддл несподівано з'явився прямо перед Гаррі, змусивши його зупинитися, а його обличчя стало бунтівним. "Все, що ти робиш, мене стосується, Гаррі. А ти - *мій.*"

"Так ти сказав", - відповів Гаррі хрипко. Він зробив крок, щоб обійти його, але молодий Темний Лорд міцно стиснув передню частину його мантії. Гаррі здригнувся, але ніяк не відреагував.

"Я був милосердним, - сказав він, - але я можу передумати будь-якої миті". Ріддл притягнув Гаррі до себе і прошепотів наступні слова на вухо. "Я можу забрати тебе коли завгодно і як завгодно".

Ці почуття - почуття бажання Волдеморта - знову прокинулися в його свідомості, але Гаррі відігнав їх геть. Він також відігнав власну паніку від цієї заяви, підкріпивши її грифіндорською відвагою, якої так багато в ньому, як він вважав, було.

"Бачиш, я так не думаю".

Гаррі навіть сам здивувався, наскільки легко і безтурботно він говорив. Волдеморт убивчо дивився на його відсутність страху, але Гаррі змусив себе продовжувати говорити, бо був цілком упевнений у своїй правоті.

"У реальному світі, так, ти міг би це зробити. Ти можеш катувати мене, ґвалтувати чи ще щось, що може придумати твій збочений розум. Але тут? У моїх снах? Ні, я не думаю, що ти можеш. Тут я маю владу, Томе. І якщо я не хочу, щоб ти до мене торкався, - Гаррі висмикнув його міцно стиснуту руку, і, доклавши трохи зусиль, Реддл

був відкинутий назад якоюсь невидимою силою, - то ти й не торкнешся".

Лють Волдеморта зростала до загрозливого рівня, але Гаррі й сам відчував легке запаморочення. Він продовжував підніматися сходами.

Темний Лорд то зникав, то знову з'являвся перед ним, але цього разу Гаррі, не зупиняючись, продовжував іти. Він затамував подих, а *потім* - так - він пройшов прямо крізь нього, наче один з привидів Гоґвортсу. Лють Темного Лорда зросла до епічних розмірів.
Гаррі розреготався.

"О, я розумію і ціную ідею вашого маленького сюжету. Я розумію новизну всього цього. Вирубити мене, замкнути в якомусь підземеллі чи ще десь, де мене ніхто ніколи не знайде, і тоді, ну, єдиний, хто зможе до мене дістатися - це ти, чи не так? Тому що ти настільки одержимий речами, які, як ти думаєш, належать тобі. Але проблема в тому, Томе, що я не річ". Гаррі зловтішно посміхнувся. "І, здається, я дедалі краще бачу усвідомлені сни".

Гаррі прямував на сьомий поверх. Волдеморт зникав і з'являвся поруч ще кілька разів, але Гаррі не зупинявся і дійшов до бажаного місця призначення. "Це була гарна ідея. Непогана спроба". Він пройшов увесь коридор, думаючи, думаючи, думаючи.

"Негайно припини це", - прошипів Волдеморт голосом, який явно звик, що його слухаються. Гаррі посміхнувся.

"Мені потрібне місце, куди страшний Темний Лорд не зможе потрапити", - сказав він вголос, коли йшов коридором удруге.

Звісно, він не мусив цього робити. Не було жодної причини, чому він мусив іти до Вимагальні кімнати, щоб втекти від Волдеморта - він міг би просто побажати собі опинитися десь в іншому місці. Але було щось дуже приємне в тому, як розлютився Волдеморт від його маленького вчинку - його мрійливої метафори.

Це було майже як розвага.

Гаррі крутився на місці, повторюючи слова "Мені потрібне місце, куди страшний Темний Лорд не зможе потрапити" співучим голосом ще кілька разів, перш ніж з'явилися двері. Він потягнувся до ручки.

"Я перетворю твоє життя на пекло, Гаррі Поттер", - розлютився Волдеморт. Гаррі відвернувся, більше не посміхаючись.

Він зустрів погляд Темного Лорда своїм поглядом. Спадкоємець Слізеріна справді був таким вродливим замолоду, подумав Гаррі, не зважаючи на себе. Як таке чудовисько могло виглядати так оманливо гарно? Але все це було брехнею, фасадом. Усе це було лише частиною якоїсь хитромудрої гри, в яку Том Редл грав від самого початку.

Але Гаррі теж умів грати.

"А ти будеш?" тихо запитав Гаррі, роблячи крок ближче до Волдеморта. Волдеморт не був упевнений, чи зможе він знову торкнутися Гаррі, тому замість того, щоб негайно діяти, він

лише стояв і чекав. Але Гаррі знав, що його вбиває невпевненість у своїй здатності завдати болю, прокляти чи якось інакше покалічити.

"...Ні. Не тут. Не в моїх снах. Якщо ти хочеш мати цю силу..." Гаррі нахилився вперед, і цього разу вже він шепотів на вухо Томові. "Якщо ти *хочеш* мене..." Він провів губами по шкірі його шиї, і Гаррі відчув приплив перемоги в пориві бажання - бажання Волдеморта, - яке розквітло серед усієї злості й люті.

"Тоді тобі доведеться мене розбудити".

Гаррі відсунувся настільки, що їхні обличчя опинилися на відстані менше дюйма одне від одного. "Ніколи", - прошепотів Волдеморт, його голос був таким тихим, що його ледве можна було почути.

Гаррі дозволив своїм губам торкнутися губ юного Темного Лорда. Це був найніжніший дотик, який змусив божевільне бажання злетіти до небес, так сильно, що Гаррі ледь не захопило і його - але він ледве стримався, і коли Волдеморт нахилився, щоб знову поцілувати його, Гаррі відступив назад, через відчинені двері, в Кімнату Вимог.

"Прощавай, Томе", - гукнув він. Вираз обличчя Волдеморта все ще був сповнений жаги і туги, коли Гаррі потягнувся за ручкою, і його точені, красиві риси тільки-но почали спотворюватися в люті, як двері зачинилися перед його обличчям.

І це, подумав Гаррі зі зловтішною радістю, коли замок голосно клацнув на місці, був найприємніший звук у всьому світі.

"Гаррі довбаний Поттер...

Слова відлунювали в його порожньому, білому світі. Вони висіли в повітрі, як наживка, що звисає з рибальського гачка. Його ім'я. Спокусливо захоплююче - блискуча, мерехтлива приманка. Гаррі не вагався.

Він вкусив.

"Гаррі довбаний Поттер...

Навколо нього формувався інший ландшафт. Його ім'я повторювалося нескінченним відлунням, знову і знову, наче його вимовляли у величезній печері. Щоразу, коли воно вимовлялося, воно ставало трохи голоснішим, трохи чіткішим - його оточення теж ставало чіткішим, аж поки раптом все різко не стало на свої місця.

"...Ніколи не думав, що скажу, що сумую за *довбаним Гаррі Поттером*".

Драко Мелфой схилився над раковиною, втупившись у сталевий погляд власного відображення. Його руки були затиснуті по обидва боки порцеляни, утримуючи злегка тремтячі передпліччя в рівновазі. Гаррі витріщився. Вражений, його очі забігали по кімнаті, і він застиг з розкритим ротом, шокований тим, де він опинився.

Як він потрапив до Хогвортсу? *До ванної кімнати Стогнучої Міртл?*

"Малфой!" - вигукнув він, не вірячи своїм вухам. Але Драко, здавалося, не чув його.

"Агов!" - крикнув Гаррі. Нічого. Він підійшов до того місця, де стояла крижана блондинка, штовхнув його в плече, але тільки для того, щоб пройти крізь нього.

Він знову був у спогаді?

"Чому б тобі не розповісти, що саме ти маєш зробити? Може, я зможу допомогти..." Гаррі підняв голову і почув голос самої Міртл. Вона вийшла з туалетної кабінки, на її похмурому, прозорому обличчі був стурбований вираз.

"Я вже казав тобі, Міртл, - сплюнув Драко. "Я не можу розповісти тобі, не те що тобі, я не можу розповісти нікому..." На останньому слові його голос надломився, і Малфой стримав ридання. Гаррі був настільки вражений цим проявом емоцій, що тимчасово забув про власну небезпеку.

"Я знаю, що ви це сказали, але... я просто хотів би щось зробити. Я можу чимось допомогти?"

Драко скрушно похитав головою. "Хіба що ти змусиш директора повернутися", - пробурмотів він. "Скажімо так, завдання, яке мені дали, до біса складно виконати, коли його тут немає." Руки Драко почали тремтіти сильніше. "Його тут ніколи не буває, бо Дамблдор, як і весь цей клятий світ, шукає *довбаного* Гаррі Поттера..."

Він замовк, і Гаррі завмер, вражений жахом, коли його осяяло усвідомлення. Це був не спогад. Це було сьогодення, це відбувалося зараз...

Він переживав досвід поза тілом.

"Я тут!" вигукнув Гаррі, хоча був майже впевнений, що це неправда. Його розум, чи дух, чи чим би він не був, був тут, зараз, у Гоґвортсі, але було до болю очевидно, що його фізичної форми тут не було. Його не можна було ні відчути, ні побачити, ні почути, як би голосно він не кричав. Хоча це не заважало йому намагатися.

"Я тут! Драко, матір твою, Малфой!" Гаррі закричав так голосно, як

тільки міг. Нічого.

Драко безрадісно засміявся. "Смішно", - сказав він, хоча було зрозуміло, що його теперішня ситуація була зовсім не смішною. "Я справді думав, що без Поттера буде легше жити. Але все набагато гірше... Ніхто й гадки не має, де він. Він, мабуть, мертвий. Як інакше його б досі не знайшли? Але ніхто не хоче припиняти пошуки "Обраного", дорогоцінного Гаррі Поттера... Дамблдора постійно немає, що ставить мене в дуже с р а н у ситуацію... Темний Лорд має своїх послідовників, які шукають його вдень і вночі..." Драко схлипнув, а Міртл поклала йому на плече примарну руку.

Гаррі відчув це, коли вимовив своє ім'я. Це було схоже на потяг, якусь принаду, коли він його вимовив. Так він потрапив сюди? Його ім'я якось покликало його?

"Мій *батько, - задихався* Драко, з куточків його очей витікали сльози, - він уб'є його, я в цьому впевнений... Йому доручили знайти Поттера, щоб загладити провину за те, що сталося в Міністерстві, за те, що його знову довелося визволяти з Азкабану... Він зазнає поразки, мій батько ніяк не зможе його знайти, якщо навіть Дамблдор не може... Його вб'ю т ь . . . ". Драко вже відверто плакав, і Міртл теж, хоч і набагато тихіше. Гаррі не міг не дивуватися тому, як багато Драко Мелфой довіряє мертвій дівчинці, народженій від маґлів.

"Вони знайдуть його", - сказала вона. "З такою кількістю людей, які його шукають, він обов'язково з'явиться..."

"Гаррі Поттер помер", - сказав Драко холодним, глухим голосом, але Гаррі знову відчув ту магнетичну силу при звучанні його імені. "Він мертвий, я впевнений. Його тіло, мабуть, уже гниє до невпізнання десь у канаві, і його ніколи не знайдуть..."

Здавалося, увесь світ для Гаррі зупинився, коли він усвідомив, наскільки жахливою була його ситуація. Його тіло було замкнене десь, де навіть він, Гаррі, не знав, де воно знаходиться; Волдеморт навіть не розповів своїм смертежерам, що з ним сталося... Він вдавав, що теж шукає зниклого Гаррі Поттера, що Темний Лорд теж полює на Хлопчика, який вижив... Він дійшов до того, що використав погоню як привід покарати і, швидше за все, вбити Люціуса Мелфоя, на якого він все ще дуже злий...

Ніхто й гадки не мав, що Темний Лорд уже його має. Зовсім ніхто. Ті, хто його шукав, напевно шукали не там, де треба, і якщо мислення Драко було я к и м о с ь показником того, як більшість чарівників сприймала ситуацію, то вони вважали, що він мертвий.

"Я живий!" Гаррі заревів. "Я живий! Я живий!"

Вони повинні мене побачити, божевільно думав він, продовжуючи кричати щосили. *Вони повинні мене побачити. Вони повинні почути мене, повинні знати...*

"Я живий! Я живий!" Гаррі здавалося, що він лусне від потреби бути почутим. Але Драко продовжував плакати, а Міртл намагалася його заспокоїти, зовсім не підозрюючи...

"Я ЖИВА!"

Відбулося одразу три речі.

Драко схлипнув особливо голосно. Дзеркало перед ним тріснуло. Гаррі зустрівся поглядом з Міртл у дзеркальному склі, і, як він зрозумів з її розширених очей, н а я к у с ь частку секунди вона *побачила* його...

“АААААІІІІІЕЕЕЕЕЕ!”

Міртл закричала, кружляючи навколо, злітаючи вгору в нестямі. Вона крутилася, несамовито озираючись по кімнаті, але навіть коли Гаррі продовжував кричати на неї, вона, здавалося, вже не могла його ні чути, ні бачити.

"А-а-а, Міртл, якого біса!?" гаркнув Драко, добряче підстрибнувши від її вигуку. "Я т-

тільки що бачила привида!" - закричала вона.

Драко якусь мить ошелешено дивився на неї. "Що... Міртл, ти *ж* привид", - промовив він глухо.

Вона похитала головою. "Ні, я маю на увазі, я бачила його! Гаррі Поттера! Щойно, у дзеркалі!" Її голос ставав дедалі вищим і вищим, і Гаррі був певен, що його ім'я подіяло на неї. Вона люто вказала на дзеркало, яке тріснуло посередині. "Я бачила його і присягаюся, що чула, як він кричав! "Брехня!", ч и щ о с ь т а к е ! А потім дзеркало тріснуло, і він зник!"

Драко втупився в розбите дзеркальне скло. Якусь мить він просто стояв там, його обличчя застигло в шоці від розповіді Міртл. Потім, ніби раптом дійшовши висновку, він вихопив чарівну паличку і почав вибивати всі двері кабінки у ванній кімнаті, готовий до удару. Він двічі пройшов прямо крізь Гаррі, навіть не помітивши, що той рухається, і навіть не відчув його.

"Ти божеволієш, Міртл", - нарешті сказав Драко, озираючись на схвильований привид дівчини. "Поттера тут немає, тобі просто привиділося, бо я говорив про нього.

Міртл недовірливо похитала головою. "Але ж я чула його! А як ти поясниш дзеркало?" Вона продовжувала вказувати на нього. Драко знизав плечима.

"Мабуть, це я зробив... Я вже давно не використовував випадкові чари, але... мабуть, я трохи розгубився, коли... ну, ти знаєш". Здавалося, він не міг вимовити слова "коли плакав".

Міртл звузила очі. "Може... - сказала вона неспокійно. Гаррі здавалося, що він зараз вибухне від роздратування.

"Ні! Я тут! Я живий, чорт забирай!" - кричав він. Але його слова залишилися непочутими.

Драко підніс тремтячу руку до чола, відкидаючи неслухняне пасмо волосся з ока. Він видихнув, наче хотів випустити всю напругу зі свого тіла. "Давай просто... давай більше не будемо про нього говорити", - похмуро сказав він.

Гаррі хотілося розбити його біляву голову об раковину. Він щойно відкрив для себе, що його ім'я має якусь силу, а тепер Мелфой погрожував ніколи більше про нього не згадувати! "Ні, ти ідіот!" - зарепетував він, хоча й не знав, чому він турбується.

Натомість Гаррі почав звертатися до Міртл - він вважав, що був ближчим до того, що вона відчувала в цьому стані. Може, тільки привиди можуть його бачити? Але як би голосно Гаррі не кричав, скільки б разів не намагався достукатися до неї, вона залишалася абсолютно незворушною.

Гаррі відчув, що знову вислизає. Кімната навколо нього розпливалася, мерехтлива білизна загрожувала повернути його до попереднього непритомного стану. "Назвіть моє ім'я!" - благав він у своєму жалюгідному проханні про аудієнцію.

Але ніхто з них його не почув. Останнє, що побачив Гаррі перед тим, як його поглинула білість, - як Драко розмахує чарівною паличкою над розбитим дзеркалом, лагодячи тріщину, і всі докази того, що Гаррі Поттер був у ванній кімнаті стогнучої Міртл, зникли.

Порожній світ Гаррі був досить нудним, коли Волдеморта не було поруч.

Темний Лорд не з'являвся після того, як Гаррі монументально грюкнув дверима, хоча навряд чи це його здивувало. Волдеморт явно намагався щось довести. Намагався змусити Гаррі повірити, що він не одержимий; що він не хоче і не потребує втручатися у свідомість Гаррі і вторгатися в його сни.

Гаррі посміхнувся. Він був упевнений, що це триватиме недовго. А поки що він зосередив усю свою енергію на цьому надважливому завданні - стати свідомим.

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Він був так близько... Вітер, точно вітер, він чув його... і було так яскраво, де б він не був, було дуже, дуже яскраво...

-Прокидайся, прокидайся,

прокидайся, прокидайся...

Гаррі Поттер...

Знову він! Його ім'я. Цього разу воно прозвучало більш ввічливим тоном, зауважив він. Гаррі вхопився за нього, як за рятівний круг.

"Гаррі Поттер... Гаррі Поттер...

Це відлуння, дивне відлуння його імені, ніби слова ганялися одне за одним по колу... Пейзаж змістився, і стало темно, похмуро... Задимлено...? Усе прояснилося, і Гаррі знову опинився в Гогвортсі.

"...Нещодавно мені приснився сон з Гаррі Поттером".

Повітряний голос Луни Лавґуд ще ніколи не звучав так солодко. Гаррі спрямував на неї промінь, перш ніж оглянути навколишню обстановку - це був клас Віщування, він одразу впізнав його. І, судячи з усього, урок був саме в розпалі.

Всі або дивилися на Луну з недовірою, або відводили погляд, очевидно, відчуваючи себе дуже незручно. Трелоні прочистила горло. "Невже, люба?" - тихо сказала вона. Напруга, що висіла в повітрі, була відчутна навіть Гаррі, але Луна, здавалося, не помічала.

"Так, - відповіла вона, киваючи. "Ми були у Відділі Таємниць, у кімнаті з кам'яною аркою. Камера Смерті. Ми бачили її, коли були там минулого року". Тепер усі витріщилися на неї. Щелепа Трелоні відвисла. "Це цікава кімната", - додала вона.

"Луна..." застережливо промовила собі під ніс Джіні, сидячи зліва від Луни. Вона виглядала на межі сліз. Гаррі відчув невелике полегшення, побачивши наймолодшу Візлі.

Добре, значить, вона не померла - але, звичайно, вона не померла, це був лише сон. *Це* був реальним світом... Так?

"Це... захоплююче." Трелоні примусив себе посміхнутися. "Давайте рухатися далі, чи не так? У кого ще були потужні сни, які ми можемо інтерпретувати?"

"Але ви ще не розтлумачили мій сон, професоре", - сказала Луна, виглядаючи збентеженою. "Я думаю, що коли я побачила Гаррі Поттера у Відділі Таємниць, це означало, що він живий. Адже він не пройшов крізь Завісу. Він просто був у кімнаті з нею. Він пішов. Я дав йому соняшник перед тим, як він пішов. Знаєте, на щастя."

Вона витріщилася на Трелоні своїми широкими, моторошними блакитними очима. Гаррі внутрішньо застогнав. Він міг сказати по мові тіла кожного в кімнаті, про що вони думають. Вона була Луні Лавґуд, і це була ще одна з її надуманих історій, і ніхто, жодна людина
-навіть Трелоні не повірив би їй.

Гаррі почав би битися головою об стіну, якби міг це зробити.

Коли ніхто більше не заговорив, Луна продовжувала. Гаррі мусив віддати їй належне - вона була сміливою. "Гадаю, це означає, що він ще живий, так? Як ви гадаєте, професоре?"

Трелоні знову прочистила горло. "Я думаю, - повільно промовила вона, - що нам варто перейти до когось іншого, міс Лавгуд".

Луна виглядала лише трохи розгубленою, коли Трелоні покликав до себе іншого учня. Гаррі закричав.

"Ні! Луна, я тут! Я живий!" Нічого.

"Ти стара корова", - пробурмотів Гаррі, дивлячись на Трелоні з усієї сили. Наступні кілька хвилин він кричав і кричав, намагаючись привернути чиюсь увагу, але ж о д н а людина його не помітила.

Білизна повернулася, і він був втрачений для неї.

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Вольдеморта все ще немає.

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Біле, сліпуче яскраве... звук вітру...

-Прокидайся, прокидайся,

прокидайся, прокидайся... Гаррі

Поттер...

Цього разу це був шепіт. Те, як слова переплітalися одне з одним, більше нагадувало примару, ніж щось інше. Але він був таким же відчутним, як і попередні, коли він схопився за нього, і Гаррі одразу ж вихопився зі свого порожнього світу.

"Гаррі Поттер...

На мить Гаррі подумав, що це кінець. Можливо, він справді з'їхав з глузду.

Він знову опинився в класі пророцтв, тільки цього разу він був майже порожній. І темно. Крізь вікна вежі було видно нічне небо, зорі - крихітні цяточки світла і повний, набряклий місяць. Кімната була заповнена десятками плаваючих запалених свічок, а в кутку горіли якісь дивні пахучі трави, насичуючи простір ще більшим димом, ніж зазвичай. Гаррі був упевнений, що якби він міг вдихнути повітря, то почав би кашляти.

Але це, здавалося, не турбувало Трелоні, яка самотньо сиділа за столом у центрі кімнати. Вона була закутана у свої звичні еклектичні шалики, театрально розмахуючи руками над кришталевою кулею, яку поставила перед собою. Її очі були величезними, широкими і збільшеними за окулярами, коли вона вдивлялася в блискучу кулю.

"Гаррі Поттер... - прошепотіла вона.

Ха!

Гаррі голосно розсміявся, побачивши це видовище. Тож, можливо, старий божевільний кажан *таки* повірив Луні Лавгуд. Принаймні, достатньо, щоб спробувати пошукати Гаррі Поттера в кришталевій кулі. "Ти мене бачиш?" - голосно запитав він, не відходячи від неї ні на крок. Він міг би побачити власне викривлене відображення у глянцевій поверхні кулі... Хоча швидко стало зрозуміло, що професорка-віщунка не бачить.

Гаррі розчаровано заревів. "Я ж тут! Прямо перед твоїм *довбаним* обличчям! Ти ж Провидець, чи не так?" - репетував він. "Так дивись!"

Він спробував вдарити її по обличчю, цілком розраховуючи

пройти крізь неї. "А-А-А!"

Трелоні впала зі стільця.

Гаррі роззявив рота. Він *доторкнувся до* неї... Він підскочив до того місця, де вона лежала, розпластавшись на підлозі. Дивна жінка була схожа на якусь химерну, потойбічну істоту, світло свічок відбивалося в її товстих окулярах, а вишита бісером хустка розкинулася навколо неї, наче крила. Вона розгублено р о з з и р а л а с я п о кімнаті, але *так і не* побачила його -

Гаррі простягнув руку вперед (цього разу набагато менш агресивно) і спробував торкнутися її плеча. Він відчув її... Але це був не *звичайний дотик*; це було так, ніби всередині її тіла було щось дивне, що тягнуло його до себе...

У Сибіллі Трелоні було щось зовсім інше.

Відчуваючи, що йому нічого втрачати, Гаррі дозволив дивній магнітній силі потягнути його до неї. Однієї миті він тримав обидві руки на її плечах, а наступної - його засмоктало, наче ковток повітря.

Здавалося, світ завалився сам на себе. Перспектива Гаррі раптово змінилася,

перекосилася... Потім він закашлявся.

Хрипкий, болісний кашель, коли лікоть, що підтримував його, прогнувся під ним, і він впав на спину на підлогу. Дим був такий густий у повітрі... Гаррі перекотився на бік і, побачивши руку перед собою... Ну, він би закричав, якби не кашель. Це була точно *не* його рука. Вона була тонша, жилава і наполовину вкрита бісерною тканиною... І тут його осяяло.

Він був *всередині тіла професора Трелоні.*

Ніколи в житті у Гаррі не було більш тривожної думки. І, враховуючи все, що сталося з ним останнім часом, він знав, що це було досить важливо.

Гаррі штовхнув себе на ноги - її ноги? - тільки для того, щоб виявити, що кожен його рух був нестерпно болючим. Він випростався на стільці, на якому вона сиділа, ледь не перечепившись через її зайві мантії. Він спробував глибоко вдихнути, щоб заспокоїтися, і виявив, що навіть дихати боляче. Горло було сире, сухе, запалене - але він мав тіло. У *нього б у л о тіло,* і він був тут, у *Гогвортсі...*

Він мусив знайти Дамблдора.

Та чи Дамблдор взагалі тут? Драко казав, що його часто не було в школі... Але треба шукати, треба спробувати... Якщо не Дамблдор, то можна піти до Макґонеґел, вона теж була членом Ордену

Гаррі зробив хиткий крок уперед. Володіти чужим тілом було нестерпно боляче. Кожен рух відчувався як голки, що встромляються в нервові закінчення; гострий, пекучий біль стріляв вгору і вниз по кінцівках. Але Гаррі змушував себе рухатися крізь біль, спотикаючись на сходах. Він проклинав Трелоні за те, що вона наполягала на своєму існуванні так далеко від кожної живої душі в замку.

Здавалося, що минули роки, перш ніж він нарешті дійшов до коридору, який вів до кабінету директора. Гаррі не був певен, скільки ще часу він зможе протриматися. Кожен вдих був схожий на вогонь у грудях, і з кожним вдихом ставало дедалі гірше. І він помітив, що з'явилася ще одна сила, яка, здавалося, дряпала його зсередини...

Гаррі мав жахливе відчуття, що це була його люба професорка. Гаррі володів її тілом, але вона все ще була тут, і для них двох просто не вистачало *місця* - її дух знову боровся за контроль, розриваючи його власний...

"От сука", - жорстоко подумав Гаррі, змушуючи її тіло співпрацювати. Він напружено зосередився, один крок, другий, третій - таке відчуття, ніби йдеш по лезу бритви, і він, похитуючись, продираючись крізь темряву, нарешті дістався до другого поверху... коридором Ґарґуйль...

Коридори були абсолютно безлюдними, чого Гаррі й очікував, адже було вже дуже пізно. Тому він був шокований, коли, повернувши за ріг, де, як він знав, був вхід до кабінету директора, він зіткнувся з іншою людиною.

Гаррі спіткнувся, біль пронизав його хребет, наче електричний струм, і на мить він був певен, що ноги підведуть його і він впаде, але сильна рука підхопила його, обхопивши талію позиченого тіла. Гаррі вчепився кігтями в груди невідомої істоти і подивився вгору крізь товсті окуляри Трелоні, мружачись у темряві -

"Люмос", - пробурмотів низький, страшенно знайомий голос. Світло спалахнуло з палички в його другій руці.

Снейп.

Без сумніву, Северус Снейп не був першим вибором Гаррі. Звісно, Дамблдор йому довіряв. Звісно, він казав, що той був одним із членів Ордену. Але Гаррі не був у цьому впевнений і не хотів ризикувати, зважаючи на своє теперішнє становище. Він хотів поговорити з Дамблдором, а не зі Снейпом, і якщо він прийшов з кабінету директора, то директор має бути там... Він був так близько...

Гаррі кволо спробував проштовхнутися повз нього, але Снейп стиснув його хватку міцніше. Пекучий біль у позиченому тілі Гаррі посилювався, і він знав, що надії немає. Він ніколи не зможе витримати агонію достатньо довго, щоб відірватися від Северуса і піднятися сходами до кабінету Дамблдора...

"Сибіл? Снейп промовив нехарактерно стурбованим тоном. Він занепокоївся, побачивши професора віщування, що спотикався. "Що трапилося?

Що ж, жебракам не дано вибирати, жалюгідно подумав Гаррі, а жебракувати він уже точно не міг. Або Снейп, або ніхто. Він вчепився старшому чарівникові в груди, наче за життя, благально дивлячись у його темні й розважливі очі.

У цьому погляді було щось таке, що, на думку Гаррі, могло бути впізнаванням. Вони розширилися від шоку, наче він бачив її наскрізь... Чи могло це бути можливим? Чи був якийсь спосіб, щоб він міг сказати, що це був Гаррі в тілі Трелоні? Або, принаймні, що це була не вона?

"Говори", - сказав він одразу.

Гаррі втягнув у себе повітря, затамувавши пекучий подих. Коли він заговорив, то не звичайним, мрійливим голосом Трелоні, а чимось гортанним, глибоким і грубим. "...Гаррі Поттер..." - задихаючись, вимовив він, і хоча волів би говорити нормальними, повними реченнями, знав, що це неможливо - кожен склад обпікав йому язик, і сила Трелоні, що билася об його власну, розривала його, роздирала зсередини, відштовхувала - але він не відпускав її, поки не скаже свого слова...

"...Живий... Він у Темного Лорда... Замкнений, таємний, безпечний..." Вираз обличчя Снейпа був кам'яною маскою, абсолютно нерухомою, коли він втупився глибоко в його очі. Це був, мабуть, той самий вираз...

Це був єдиний раз, коли Гаррі подивився на свого професора зілля і не зустрівся з ним презирливим поглядом.

Гаррі втягнув ще один болісний вдих, відмовляючись виходити, не зараз, ще кілька слів... "У невідомому місці, у світі білому, він спить..."

Ще один вдих, і це було схоже на лезо бритви, яке тягнеться по горлу - ось воно, він не міг витримати більше ні секунди, але йому потрібно було сказати це...

"...Гаррі Поттер... людина... горокракс..."

Гаррі встиг помітити вираз жаху на обличчі Снейпа, перш ніж його нарешті відкинули від тіла Трелоні, відірвавши найболючішим способом, який тільки можна собі уявити - жодне закляття Круціатус не могло бути таким жахливим - це знову було в Міністерстві, коли змія заговорила його щелепами, а він благав про смерть...

А потім він відчув і це; покручену зміюку в його голові... Його тіло - але чи було це справді його тіло? Тепер йому здавалося, що так, і коли він розплющив затуманені очі, то побачив, що знову опинився у знайомому просторі білого небуття. Він був у вогні, його шрам горів так, ніби до нього притискали розпечене залізо... Гаррі відчув, як руки владно обхопили його талію ззаду, нігті впилися в груди так міцно, що він знав, що зараз буде кров... Він відчував божевільну лють, схожу на бурхливий шторм у глибині його свідомості, дику і неприборкану... Губи були притиснуті до його вуха, і шипіння, яке проходило крізь них, було шокуюче м'яким, легким, але слова були пронизані отрутою.

Слова Волдеморта.

"...Де ти був, Гаррі?"

Прокинувся.

"...Де ти був, Гаррі?"

Цвяхи, що пазурами впивалися йому в груди, відійшли, коли Гаррі перевернувся, і тепер він був страшенно близько, віч-на-віч зі своїм викрадачем. Чорні мантії, біла шкіра і червоні, червоні очі. Біль був нестерпним; шрам Гаррі горів з більшою люттю, ніж будь-коли раніше. Він би корчився на підлозі в агонії, якби його раптом не підвісили в повітрі за допомогою магії. Гаррі ледве стримався, щоб не закричати, коли Волдеморт навис над ним.

"Я ж казав тобі, що Лорд Волдеморт не ставить питань двічі". Ці слова пролунали, як розбите скло, коли павутинні пальці вчепилися в його волосся, відкинувши голову назад, щоб краще розгледіти його обличчя. Волдеморт нахилився до нього, і на якусь мить Гаррі здалося, що він збирається його поцілувати - але потім ці багряні очі зосередилися на ньому самому. Пронизливі, пронизуючі.

"Гаррі... Гаррі… Гаррі...

Спогади Гаррі були туго змотаним вузлом, і Темний Лорд вхопився за один кінець нитки -

"...О, Боже." Дівочий голос.

-і потягнув.

"...якщо ви проводите тут занадто багато часу, ви почнете бачити речі".

-і потягнув.

Жовтий колір, яскравий, як сонячне світло.

-і потягнув...

Видіння хаотично спалахували в голові Гаррі, коли він намагався відбитися від Волдеморта, що призвело до ментальної війни, яка була схожа на перемикання телевізійних каналів вперед-назад, швидкий вогонь, одне зображення, потім інше, потім знову назад - і так далі.

.

...Він стоїть перед кам'яним помостом. Завіса тріпоче на неіснуючому вітерці, торкаючись його шкіри... Він заціпенілий, повністю заціпенілий і готовий зустріти смерть без тіні страху...

-крики, що стискають кров, проривають йому горло, коли він в істериці відштовхується від понівеченого, гниючого тіла Сіріуса, а гниюче тіло його хрещеного батька тягнеться до нього.

"...врази свого смертельного ворога уві сні". Його невимушена поведінка.

Зітхання-крики-

Стогне, коли губи Темного Лорда беруть його губи, і їхні язики рухаються разом, і він горить...

"Поттер мертвий."

Холодний, насмішкуватий голос. Слова переляканого хлопчика і плач, емоційні ридання, що стрясають повітря -

"...бачив уві сні Гаррі Поттера..." Дівчинка, тепер її тон ввічливо-

цікавий. "...гадаю, це означає, що він ще живий..."

"Мертвий Поттер *мертвий.*"

"А ви як думаєте, професор?

Дзеркало тріскається навпіл, і привид кричить -

Гаррі кричить -

"Я живий! Я живий! Я живий! Я..."

"Мертвий. Він має бути..."

"Живий!"

Його руки танцюють по клавішах фортепіано, найпристрасніша мелодія змішується з відлунням плачу бідного хлопчика -

Золота дівчинка тисне соняшник у його спітнілу, тремтячу

долоню - "Темний Лорд має своїх послідовників, які шукають

його вдень і вночі" - "Ти *одержимий* мною, Томе" - "Ти

одержимий мною, Томе".

Той самий соняшник лежить на піаніно, яскраво-жовтий, який світить, як маяк у його світі, що складається лише з клавіш під його пальцями, чорно-білих і досконалих - музика легка і солодка, а плач стає все голоснішим.

"Він його вб'є..."

Гіпнотизує його пісня на

фортепіано - "*Одержимий* мною".

Це день, і клас пророцтв заповнений витріщеними і незручними студентами.

"...Гаррі Поттер..."

Ніч, і клас пророцтв наповнений плаваючими свічками та вусиками диму. "...Гаррі

Поттер..."

Зали темні, освітлені лише світлом роздутого місяця, що проникає крізь високі маленькі вікна - якась блискуча, нелюдська істота йде по коридору найнезграбнішим чином, відкинувши голову назад і вдихаючи уривчасті, важкі подихи...

.

Ні, подумав Гаррі, з жахом спостерігаючи за їхньою битвою в голові. *Ні, тільки не це, тільки не це, ти не можеш, я не дозволю тобі побачити...* Він щосили намагався витіснити Волдеморта зі своєї свідомості, але це спрацювало проти нього, бо він раптом відчув, як Темний Лорд вхопився за це конкретне видіння з палючою жорстокістю - Гаррі було так боляче, що він не міг зосередитися, не міг зупинити його -

.

Жінка схожа на труп, те, як вона рухається - вона завертає за ріг і стикається з високою темною фігурою -

.

Ні.

.

"Люмос".

.

Ні.

.

У полі зору з'являється обличчя Снейпа, бліді риси осяяні світлом чарівної палички...

.

Ні.

.

"...Живий..." Її голос гортанний - сирий, низький, нелюдський.

.

Гаррі відчайдушно намагався знову відігнати спогад - Волдеморт дивився на нього так, ніби пазурі впивалися в саму душу...

.

"...замкнений, таємний,

безпечний..." "Гаррі Поттер

мертвий..." "Світ білий, він

спить..."

Драко плаче, а пісня на фортепіано все ще звучить у нього в голові -

"...Гаррі Поттер ...." Вона благально дивиться на Снейпа, благаючи його зрозуміти.

.

Ні! Дико подумав Гаррі, і він відмовився, щоб Волдеморт більше нічого не чув. Спогад мерехтів, наполовину сфокусований, коли його розмивала якась інша, недозволена думка з Гарріного розуму.

.

Рудоволоса жінка тримає його на руках, вдихаючи його запах -

"...Людина..." грубий голос Трелоні і розширені очі Снейпа, але Гаррі не хотів, не міг цього допустити...

"...Моя любов завжди оберігатиме тебе..."

М'який, ніжний тон - відчуття всеохоплюючої безпеки -

Любов...

.

Раптом кричав Волдеморт. Вся агонія, яка мучила Гаррі, зникла, миттєво зникла, ніби хтось клацнув вимикачем... І по тому, як гротескно виє Темний Лорд, він зрозумів, що відчуває це, що тепер це біль Волдеморта.

Гаррі бачив проблиски чужого життя.

.

"Виродок!"

Маленький темноволосий хлопчик-сирота лежить на підлозі в позі ембріона і плаче.

.

Ні.

Цього разу свою відмову озвучив *Волдеморт*; саме Темний Лорд намагався і не зміг приховати свої спогади, які тепер грали як проекція, ясна, як день, для Гаррі.

.

Ця ж дитина через багато років у мантії з секонд-хенду у Великій залі Гоґвортсу... Сортувальний капелюх кричить "Слизерин!" під скупі оплески, сидячи на дальньому кінці столу, на самоті... Він чує бурмотіння, слово "бруднокровка", яке випльовують у його бік, і не розуміє його, але звучить воно так само, як "фрік"...

.

Ні.

.

...Чоловік середнього віку та його старенькі батьки сідають за стіл у своєму прекрасному маєтку, коли до них вривається вродливий хлопчик-підліток з високо піднятою паличкою, в кожному його русі відчувається вбивство. Він зустрічається поглядом з чоловіком, який виглядає дуже схожим на нього, і на секунду між ними щось відбувається - рука хлопчика смикається в мить вагання...

.

Ні.

.

Але потім вони мертві у спалаху зеленої блискавки... Том Редл трясеться, трясеться... Він видає здавлений, здушений ридання, не схожий на жоден звук, який коли-небудь видавав Лорд Волан-де-Морт.
-

.

Ні!

.

Гаррі з силою вирвало з голови Темного Лорда. Він спіткнувся і впав на підлогу, задихаючись, з легким запамороченням і головокружінням. Він моргнув у раптовій білизні порожнього світу. Інстинктивно він підняв руки перед обличчям, готуючись до удару, до болю, до якогось жахливого, жахливого покарання... але його страх був зайвим. Гаррі о з и р а в с я довкола, груди його здіймалися від шаленого, важкого дихання. Через довгу мить він нарешті опустив тремтячі руки.

Волдеморта більше не було.

Це було схоже на плавання в океані.

Ні, *він плавав* в океані. Гаррі лежав на спині із заплющеними очима, а м'яка поверхня під ним м'яко погойдувалася туди-сюди, туди-сюди...

Він провів пальцями по тканині. Вона була надзвичайно м'якою і заспокійливою. Гаррі розплющив очі, підпершись на лікті.

Його ліжко.

Гаррі не зміг придушити дурнувату посмішку, що з'явилася на його обличчі. Це було його чотириколонне ліжко з Гоґвортсу. Він лежав на м'якому, затишному матраці, вкладеному у велику дерев'яну раму, що плавала, вочевидь, посеред океану.

Можливо, ситуація, в якій він опинився, мала б насторожити його (адже він не бачив жодних ознак землі), але йому було досить важко впасти в паніку. Можливо, він просто вичерпав свою здатність боятися. Він знизав плечима, а потім знову ліг на спину і подивився в небо, зручно поклавши голову на пухнасту білу подушку.

Була ніч. На небі було незліченна кількість зірок, більше, ніж Гаррі коли-небудь бачив, навіть коли вивчав астрономію на найвищій вежі Гоґвортсу. Місяць сьогодні був відсутній, тож мерехтливі точки мали всю сцену в своєму розпорядженні. Вони виблискували і сяяли, інтенсивно яскраво. Гаррі покликав їх на ім'я, наче старих друзів: Оріон. Альфард. Регулус.

Сіріус.

Він зітхнув, склавши руки на грудях. Його дихання було глибоким і повільним, в ідеальному ритмі з хвилями океану внизу. Цього разу його розум був у спокої. Тут не було паніки. Ні страху. Ні воєн, ні чаклунів, ні нездійснених пророцтв. Він не думав ні п р о щ о , окрім зірок на небі та гойдання заспокійливих, спокійних хвиль, туди-сюди, туди-сюди... і він посміхався.

Гаррі Поттер, загублений у морі.

"...Гаррі Джеймс Поттер...

Цього разу Гаррі завагався.

Він знав цей голос. Високий, безрадісний. Холодний.

Волан-де-Морт не з'являвся у снах Гаррі відтоді, як він випадково побачив спогади Тома Редла. Видіння молодого темного чарівника, який демонстрував справжні емоції - принаймні, не лють, - назавжди закарбувалися в пам'яті Гаррі. Колись Лорд Волдеморт був бідним, самотнім сиротою... Він був таким малим, що над ним навіть знущалися... Називали "виродком" і залишали плакати на підлозі...

Гаррі дуже добре знав, на що це схоже. Чи відчував він... співчуття? До темного чарівника, що масово вбивав людей, чиє ім'я світ боявся навіть вимовити вголос, і який творив такі невимовні жахіття? Від цієї думки шлунок Гаррі скрутило у вузлики.

У його голові панував суцільний безлад. Він зовсім не збирався заглиблюватися у спогади Волдеморта; навіть не думав, що здатен на таке... Але він це зробив. І Гаррі мав зловісне передчуття, що наслідки будуть жахливими.

Але поки що нічого. Тож, коли його ім'я зависло в повітрі в тому дивному, відлунюючому резонансі в голосі Лорда Волдеморта... Що ж.

Гаррі завагався.

"...Гаррі Джеймс Поттер...

...Але... лише на мить. Відкинувши всю обережність на вітер, Гаррі знову вчепився за звук свого імені.

"...Гаррі Джеймс Поттер...

Сцена навколо нього стрімко вибудовувалася, моторошний звук його імені повторювався, відлунював, обвивав голову, як змія, що звивається... І раптом все різко сфокусувалося.

"...Віднині на ім'я Гаррі Джеймс Поттер і всі скорочені варіанти цього імені буде накладено табу".

Гаррі швидко звик до нового оточення. Він опинився у великій, багато оздобленій кімнаті. Щось на кшталт їдальні. У каміні в дальньому кінці тихо потріскувало полум'я, заливаючи кімнату моторошним сяйвом. За довгим столом у центрі сиділо більше десятка людей у темних шатах і з блідими обличчями, що наполовину освітлювалися тьмяним світлом. Збори. Гаррі перебіг очима по них - усі вони були смертежери; він одразу помітив Беллатрісу, і Снейпа, і Драко Мелфоя... А там, у самому центрі...

Лорд Волдеморт мляво відкинувся на спинку крісла. Його павукоподібні руки були складені перед ним, разюче білі на тлі чорних мантій. Капюшон плаща був насунутий на голову, відкидаючи тінь на його зловісні риси обличчя. Але його багряні очі визирали з темряви, як вуглинки. Чітко видимі, яскраві, як свіжа кров.

"Табу, мілорде?" - запитав білявий чоловік через стіл від Волдеморта.

Обличчя Темного Лорда було важко розгледіти під каптуром, але навіть Гаррі відчув роздратування, яке виходило від нього, коли його запитували. Чоловік, який запитував, мабуть, теж відчув це; він фізично здригнувся, коли ці багряні очі втупилися в нього.

"Так, Якслі..." тихо промовив Волдеморт. "Табу. Віднині Гаррі Поттера слід називати лише Небажаним Номер Один. Будь-хто, хто буде настільки дурний, що вимовить його повне ім'я, буде взятий під варту. Покарання буде суворим. Прослідкуйте, щоб Товстоухий привів це в дію. Негайно."

Кілька людей за столом спантеличено переглянулися, але ніхто не був настільки дурний, щоб поставити під сумнів наказ свого Господа. Якслі занепокоєно кивнув. "Звісно, мілорде. Я негайно потурбуюся про це в Міністерстві".

Була напружена мить, коли Волдеморт дивився на нього пронизливими очима, які, здавалося, спалахували від хвилювання. Якслі виглядав розгубленим і наляканим.

"Негайно, - тихо прошипів він.

Якслі, нарешті зрозумівши, що його звільняють від виконання цього завдання саме в цю мить, схопився на ноги. "Так, звичайно, прошу вибачення, мілорде..." - пробурмотів він. Він трохи збентежено вклонився і поспішно вийшов з кімнати. Двері за ним зачинилися з тихим клацанням.

Гаррі відчув страх, що давив йому на душу.

"Ні..." - задихався він, коли його розум намагався повністю обробити те, що Волдеморт щойно зробив. Він наказав накласти табу на своє ім'я, щоб ніхто і ніколи його більше не вимовляв... Ні, він не міг цього зробити, не міг просто стерти своє ім'я з лиця землі; це була єдина причина, чому він зміг покинути своє тіло, його єдиний спосіб достукатися до когось...

"Як поетично, - сказав Волдеморт, коли Якслі пішов. "Подумати тільки, це було моє ім'я, якого боялися всі чаклуни та відьми; моє ім'я, яке ніхто не наважувався вимовити... і те ж саме має статися з передбачуваним "Обраним"..." Його вогненний погляд пробігся по столу, зупинившись на іншій білявці в дальньому кінці.

"Як просувається полювання на сумнозвісного Небажаного, Люціусе?" -

недбало запитав він. Люціус Мелфой виглядав не дуже добре.

Він був надзвичайно блідий, з темними фіолетовими кільцями під очима. Його довге світле волосся безжиттєво звисало навколо обличчя - явні ознаки того, що він дуже довго не спав. Коли Темний Лорд звернувся до нього, він підскочив на своєму місці, ніби його вдарило електричним струмом.

Він двічі відкрив і закрив рот, здавалося, не в змозі змусити свою щелепу співпрацювати. "На превеликий жаль, не було ніякого прогресу, - нарешті спромігся заїкнутися він. "Від нього не залишилося жодного сліду, він ніби просто зник..." Голос старшого Малфоя ставав дедалі тихішим і тихішим, а останнє слово він вимовив майже пошепки.

Волдеморт просто дивився на нього, не кліпаючи. Люциус взагалі був нездатний на зоровий контакт.

"...Просто зник..." - повторив Темний Лорд, і його холодний голос розійшовся по кімнаті, наче крижана паморозь. Усі відвели погляди, неспокійно соваючись на своїх місцях. Це була настільки переконлива шарада, що Гаррі майже сам у неї повірив.

Здавалося, що Люциус був на межі істерики. Його сірі очі були широко розплющені від страху, коли він у відчаї дивився вгору. "Там нічого немає!" - прокричав він, його голос тріщав. "Ніде жодних слідів! Навіть Дамблдор не..."

Кілька людей видали сердиті шиплячі звуки на це ім'я, а Беллатріса навіть загарчала. Люциус одразу замовк.

Але Волдеморт посміхнувся, його довгі бліді пальці тепер майже грайливо барабанили по дерев'яному підлокітнику крісла. "Так..." - тихо промовив він, і увага всіх присутніх у кімнаті повернулася до їхнього господаря. "Навіть *Дамблдор не* зміг його знайти... і тепер, завдяки Северусу, ніколи не знайде..."

Кілька людей пробурмотіли слова похвали. Один чоловік - смертежер, якого Гаррі впізнав у міністерстві, Долохов, - підняв свій напівповний келих вина.

"За Северуса Снейпа, - сміливо промовив він, - за те, що позбавив світ від Альбуса Дамблдора, раз і назавжди. Ось, ось!"

Снейп, що сидів праворуч від Волдеморта, нахилив голову в бік Долохова, і на його блідому, змарнілому обличчі з'явився незворушний вираз. Майже всі інші смертежери за столом також підняли келихи, радісно повторюючи слова "Ось, ось!".

Усіх смертежерів, окрім Беллатриси. У Волдеморта, від якого, здавалося, ніхто й не очікував, що він коли-небудь виголосить тост, в очах іскрилася забава. Беллатриса кусала нижню губу в явному конфлікті. Всі дивилися на неї, високо піднявши келихи, в очікуванні. Потім, з таким виглядом, ніби вона шкодувала про те, що відбувається, вона підняла свій келих. Снейп здивовано підняв брови, коли вона подивилася в його бік.

"На, на", - рівно промовила вона. Снейп посміхнувся, коли вона разом з усіма осушила келихи.

"Навіть Беллатрікс підняла за мене тост, - промовив Снейп після того, як вони закінчили пити, а довкола лунав дзвін келихів, що падали на стіл. "Це справді велика честь для мене".

Беллатріса стиснула губи. Виглядало так, ніби кожне її слово завдавало їй фізичного болю, бо вона говорила крізь вимушену, натягнуту посмішку. "Здається, я... недооцінювала тебе, Северусе, - повільно промовила вона. "Те, чого ти досяг, справді гідне захоплення. Я тебе дуже поважаю".

Снейп усміхався, як дитина, якій рано подарували різдвяний подарунок, хоча йому явно був приємний її дискомфорт, а не похвала. "Я дякую вам, Беллатрісо... хоча мушу віддати належне і вашому племінникові. Лише завдяки тому, що вдалося зробити Драко, директор був ослаблений і беззбройний". Снейп повернувся і подивився на протилежний кінець столу, де сидів Люциус, схиливши голову до Драко.

Молодший Малфой виглядав не набагато краще за батька. Він нервово ковтнув, кивнувши Снейпу, визнаючи похвалу, але, вочевидь, не маючи змоги говорити.

Після цього Беллатриса щось сказала, але Гаррі не почув, бо його вуха раптом перестали нормально функціонувати. Було таке відчуття, ніби хтось витягнув його нутрощі і замінив їх суцільним льодом. Він озирнувся і втупився в похмуре обличчя Северуса Снейпа, застигши, бо правда повторювалася в його голові, як хвора, жахлива мантра.

Снейп убив Дамблдора.

Снейп убив Дамблдора.

Снейп убив Дамбльдора.

Снейп убив Дамблдора, а Гаррі так відчайдушно намагався достукатися до нього, але він був зрадником з самого початку, і він убив Дамблдора, а Драко - Драко *Мелфой* допоміг -

Ніколи раніше Гаррі не хотів убивати по-справжньому.

Звісно, він і раніше був страшенно злий; і він думав, що став убивцею після того, як Беллатріса вбила його хрещеного батька у Відділі Таємниць, але тепер, тепер він знав - те, що він відчував тоді, було лише тінню тієї люті, яку він відчував зараз. Снейп убив Дамблдора, і Гаррі вб'є його, *він уб'є їх усіх* -

Він навіть не усвідомлював, коли почав кричати, він просто кричав. Жахливі, сповнені люті крики, що виривалися з ями його шлунку, наче розлючені, скажені монстри. Хоча Гаррі знав, що він не більше, ніж привид, йому було незрозуміло, чому вони його не чують.

Але потім, здавалося, хтось-щось-зробив.

Гаррі навіть не помітив змію, що згорнулася калачиком на вогнищі біля каміна. Велетенська змія спала, абсолютно нерухома протягом усієї зустрічі... але зараз вона підвела голову і, Гаррі був упевнений, дивилася прямо на нього, коли почала підповзати ближче...

Може, тварини просто були більш проникливі? Гаррі не мав жодного уявлення, але коли Волдемортова улюбленица підняла до нього свою потворну голову, йому стало цікаво, і він потягнувся до неї. Зрештою, колись уві сні він уже бачив усе з її точки зору; можливо, він зможе керувати її тілом так само, як керував тілом Трелоні? Тепер він міг впоратися з болем, лють, що палала в ньому, р о б и л а його могутнім, непереможним...

Гаррі потягнувся до неї,

непохитно. Це було легко.

Володіння Нагіні було зовсім не схоже на володіння Сибіллою Трелоні. На якусь примарну мить йому здалося, що так і буде - він приготувався до пекучої, жахливої агонії, - але потім частина його свідомості просто з'єдналася з її, два шматочки пазлу плавно зійшлися, і біль не прийшов.

Хоча вона не зовсім... *погодилася на те, щоб* він взяв контроль над її тілом. Нагіні боролася з ним, розлючена, коли він вимагав її покори. Але Гаррі був силою грубої сили, маніакальної люті, і боротьба, яку вона вела проти нього, була майже жалюгідною. Він відштовхнув її вплив так, ніби вона була просто незадоволеною дитиною.

Гаррі бачив змііними очима; він експериментально смикнув тіло рептилії. Воно було потужним, м'язистим і гладеньким. Він не був упевнений, чи це було просто видіння

Нагіні, чи його власна, особиста лють, але він буквально побачив червоне, коли повернувся і подивився на Северуса Снейпа. Світ бачився крізь багряну лінзу.

"...Можливо, мені варто доручити Северусу знайти Небажаного, адже він, здається, єдина здібна істота серед вас".

Гаррі втратив самовладання. При цих словах його нестримний крик люті вирвався гортанним шипінням з глибини зміїної глотки. Його довге тіло в одну мить небезпечно згорнулося, врівноважене, готове
-лише на долю секунди він побачив, як в очах його колишнього професора промайнула паніка, і всі, хто сидів за столом, обернулися, почувши дикий звук спльовування.
-

Він вдарив.

Снейп ледве встиг моргнути, як гострі, як бритва, зуби впилися в його плоть. Гаррі ледь розминувся з горлом, яке сподівався розірвати з першого укусу, смерть в одну мить - але, відчувши хрускіт кісток у плечі і відчуття гарячої, металевої крові в роті, він подумав, божевільний і гарячковий, що так набагато краще - отруйна отрута заливає його ікла, впорскується в тіло чоловіка, що ламається... Снейп кричав, як жалюгідна істота, якою він був, і Гаррі тішився тим, що він буде мучитися, що він не помре швидко...

Він ледве помічав крики інших; він ледве помічав хаос, що вибухнув у кімнаті навколо нього - але тепер він відчував щось; різкий, сильний аромат, і Гаррі чомусь знав, що це був їхній страх...

Хоч як сильно ящірка в його мозку хотіла продовжити свою здобич, кусати, рвати і *шматувати*, він випустив смертельну хватку зі Снейпового плеча і перенаправив свою увагу на інше. Він уб'є їх усіх, усіх до одного...

"Нагіні!" Розгублене шипіння Волдеморта розсмішило б Гаррі, якби він не був настільки переповнений жагою крові. Багряні очі Темного Лорда виглядали не такими страхітливими, коли весь світ був вкритий тим самим багряним відтінком. Гаррі подивився на нього, і якби змії вміли посміхатися, він би точно посміхнувся.

"...Неправильно..." - безрадісно прошипів він.

Гаррі нічого не хотів би більше, ніж спостерігати, як у розширеному погляді Темного Лорда з'являється усвідомлення, нічого не хотів би більше, ніж бачити, як Волдеморт змириться з тим, що його дорогоцінного улюбленця контролює Гаррі Джеймс Поттер - але він не змирився. Смертежерів було так багато, а часу так мало...

Наступним був Драко Мелфой.

Він блискавично кинувся на свого білявого однолітка, який, очевидно, допомагав у вбивстві директора. Драко Мелфой мав чудові інстинкти виживання; Гаррі мусив віддати йому н а л е ж н е . Він, мабуть, почав тікати з кімнати в ту мить, коли вперше зашипів від люті, бо був найдальше, тягнучись до дверей, через які раніше вийшов Якслі. Смиканий, швидкий маленький тхір - але Гаррі був швидшим. Він зловив його за ногу на середині кроку, його розширена щелепа стиснулася навколо стегна хлопця, пронизуючи прямо крізь плоть і кістки - ще один болісний крик, коли паличка Драко марно впала на підлогу, смачний смак крові н а п о в н ю в а в зміїну пащу Гаррі, коли

отрута витікала з нього в його приречену жертву, що корчилася в судомах.

-і *страх*, непереборний запах страху, що пронизував повітря, і він був п'янким, цей прекрасний аромат.

Пролунали заклинання, і Гаррі раптом опинився в підвішеному стані в повітрі. Здавалося, він плавав у прозорій, блискучій бульбашці. Він невиразно помітив шаленство, що розгорталося в кімнаті - крики людей, тіло Снейпа, що стікало кров'ю під столом, виття Драко від болю, коли над ним навис його батько, болісний крик старшого Мелфоя, який чомусь став ще гіршим...

Гаррі вбивчо зашипів у своєму ув'язненні, від того, що його позбавили можливості вбивати. Він бився об магічний бар'єр, як дикий звір, яким він був, але потім відчув, як інший зловмисник увійшов у тіло Нагіні, борючись з ним за контроль...

"Забирайся геть".

Зазвичай смертельний тон Волдеморта викликав би жах, але Гаррі був настільки перенасичений ненавистю, що для страху не залишалося місця. Він відчував, як Темний Лорд з безжальною силою намагається позбутися свого впливу на свідомість Нагіні. Гаррі з божевіллям згадав спогад про Дадлі та його нестерпного друга з дитинства, коли він спостерігав, як хлопці билися за контролер до відеогри, що належала Дадлі і була призначена лише для одного гравця. Ця картина викликала у Гаррі темний, істеричний сміх -

"Ніколи", - гарчав він серед свого божевільного сміху. "Ніколи*, я вб'ю вас усіх...*

Нагіні, зі свого боку, аж верещала від болю. Бідолашну істоту подумки розривали на шматки два переповнені люттю маніяки-чарівники. Гаррі, можливо, відчув би до неї жаль, якби міг відчувати щось, окрім люті.

Забирайся геть! Волдеморт знову зашипів, і тільки тепер Гаррі відчув біль, що наростав у ньому. Жахливий, пекучий біль, той самий, що й раніше - білий, гарячий, сліпучий...

"Ні!" - заревів Гаррі. Але біль наростав з безпрецедентною швидкістю, і він знав, що це не його стихія. Це було не його тіло; тут він був загарбником, а Волдеморт був набагато вправнішим у мистецтві володіння, особливо коли це стосувалося його власної змії...

Одним жахливо болючим поштовхом Гаррі був відірваний від тіла Нагіні. Білизна, різка, різка і всепоглинаюча, охопила його, і в одну мить все було скінчено.

Він повернувся в чистий, білий світ.

У Гаррі в голові вирував шторм.

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Він стояв, спокійний і нерухомий, посеред бурхливої війни стихій навколо нього. Гуркотів грім. Спалахували блискавки. Дощ лив листами, наче крижані кулі, випущені з неба -

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Спалах сліпучого світла, і Гаррі відчув його присутність -

-Прокидайся, прокидайся,

прокидайся, прокидайся,

прокидайся. "Ну, давай".

У його голові було ясно. Гаррі легко почув шовковистий голос, незважаючи на грім. Він проігнорував його, продираючись метафоричним тунелем до свідомості - близько, так близько...

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Білизна - і вітер, звук вітру, як у його душевному штормі, так і за його межами.

"Йди до свідомості".

Блискавка спалахнула знову, і на мить Гаррі побачив його - Тома Редла, молодого, вродливого і такого нереального.

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Він прокладав собі шлях до світла з несамовитим завзяттям - цього разу він це зробить, він знав це -

"Ти можеш залишитися там...

Ще один спалах, і цього разу це був Лорд Волдеморт, біла шкіра і чорні шати, червоні, червоні очі - і він почав сміятися; його зміїні риси викривилися в маніакальній забаві... Пронизливий, безрадісний сміх. Холодний. Він почався тихо, але незабаром перейшов у божевільний, істеричний сміх -

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Ось воно, він майже зробив це - Гаррі відчув, як затремтіли його повіки, побачив світло справжніми очима -

"...назавжди.

Буря тепер була внизу, сміх внизу... Мить раптової тиші, і останні слова, які почув Гаррі, тихо відлунювали в його голові. Оманливо м'які і солодкі.

"Прощавай, Гаррі Поттер.

У Гаррі дзвеніло у вухах.

Він повільно, хрипко вдихнув. Він посмикав чужими пальцями, скручував далекі

пальці на ногах. Він *не спав.*

Гаррі похнюплено розплющив очі. Він лежав на спині, і його тіло було таким важким, таким... *теплим... Той дзвін*, що це був за дзвін? Гаррі змусив свій розмитий зір сфокусуватися на навколишньому середовищі, і коли він простягнув руку, щоб відчути, що знаходиться поруч, то виявив, що його рукам майже немає куди рухатися... Він був... Він був *у* чомусь...

Адреналін одразу ж виплеснувся через нього, і він миттєво прийшов до тями.

Все навколо було білим. Коли зір прояснився, Гаррі зрозумів, що це був сніг, який загрожував засліпити його своїм первозданним, яскравим блиском. Сніг і лід скрізь, плаский і нескінченний - скільки сягало око, безплідний світ снігу.

Де ж він був? Якби йому довелося ризикнути здогадатися, Гаррі сказав би, що це був пейзаж Антарктиди, можливо, виходячи з фотографій, які він бачив у подібних місцях. Він виглядав абсолютно безжиттєвим. Небо було таким же білим, як і земля внизу, і ледве вирізнялося на тлі пейзажу.

Здавалося, що він перебував у якомусь невидимому прозорому контейнері, що ширяв на висоті кількох футів над пласкою землею внизу. Хоча Гаррі знав, що там, де він знаходиться, має бути буквально крижаний холод, всередині цих скляних стін він відчував себе дуже тепло, комфортно... Він подивився вниз на своє тіло. Він був абсолютно голий. Гаррі спробував сісти, але виявив, що ящик, в якому він лежав, очевидно, був накритий кришкою, і він просунувся не менше ніж на дюйм, перш ніж його лоб зіткнувся з поверхнею.

І тоді він побачив їх. Те, що виглядало як нитки світла, тонкі, як павутиння, сотні, а може, й тисячі ниток. Нитки, які прикріпилися до кожної пори його шкіри, хоча він їх зовсім не відчував. Вони чіплялися за його повіки, за руки і ноги, за груди і спину... Майже зовсім невидимі, коли він був нерухомий, вони відбивали світло, як призми, коли він рухався - спектр кольорів веселки переливався через них, коли він намагався зрушити з місця.

Гаррі штовхав руками і ногами прозорий бар'єр вгору, але він не зрушувався з місця. Виходячи з форми свого контейнера і того, який малий діапазон рухів він мав, він прийшов до жахливого, небажаного висновку. Слово випливло на передній план його свідомості, незаборонено -

Труна.

Його охопила істерична паніка, якої Гаррі ніколи не знав.

Він був у чарівній скляній труні, у світі, який виглядав так, ніби в ньому ніколи не ступала нога людини. Гаррі бився так сильно, як тільки могла дозволити його тісна оболонка, жахливі крики страху виривалися з його горла - але як би він не старався, він не міг розбити стіни, не міг втекти... Він ледве міг навіть поворухнутися...

Вітер був далеким і монотонним дзвоном. Це був звук виття, що супроводжував такі величезні, порожні пейзажі, і це був звук, який він чув весь цей час, цей вітер... хоча він не міг торкнутися його тут, у його захищеній в'язниці...

І тоді він побачив це. Краєм ока, щось таке, чого він раніше навіть не помічав... Там, біля

його ніг, щось схоже на тканину, але теж невидиме, прозоре, як

скло...

Гаррі мало не зупинилося серце.

Його плащ-невидимка.

Він згадав той ранок в автобусі "Найт", і цей спогад назавжди закарбувався в його пам'яті - останній раз, коли він з упевненістю знав, що не спить, по-справжньому не спить. Його рюкзак на колінах, коли він споглядав власне відображення у вікні; червоні, червоні очі, що миготіли перед ним, і сумка, що впала на підлогу, в якій був його плащ... І тепер він був тут, задрапірований над його кришталевою труною...

Ніхто його не бачив.

Він, напевно, був буквально так далеко, як тільки міг бути від іншої живої душі, у світі льоду, снігу та нескінченної білизні, і навіть якби хтось якось зумів здогадатися, що він перебуває в цьому порожньому ландшафті, навіть якби хтось наблизився до того місця, де він був, він не зміг би його побачити... Ніхто ніколи не дізнався б, що він тут, ніхто ніколи не знайшов би його, навіть...

"Смерть ніколи не торкнеться тебе".

А тепер... тепер він *прокинувся*. Повністю свідомий, і безсилий, і самотній...

"...назавжди. Відлуння голосу Волдеморта було схоже на кинджал, що пірнає в його серце.

Гаррі закричав. Він кричав, кричав і кричав; бився щосили об стіни своєї вузької, прозорої гробниці, але навіть коли він почав розбивати кісточки пальців у кров, нитки призматичного світла, які чіплялися до його шкіри, зцілювали його. Вони тримали його назавжди неушкодженим...

...Живий...

Замкнений у скляній в'язниці зі своїми криками. Пронизливі, гучні та жахливі у вухах, вони відбиваються від стін тісного ув'язнення. Гаррі Поттер дряпав і дряпав свою труну, але безрезультатно...

"Вольдеморт!"

Пронизливий крик, слово, сповнене ненависті і страху, благання і туги, і стільки нескінченних, заплутаних емоцій одночасно...

"Вольдеморт!"

Його викрадач, його ворог, його єдина надія. Здавалося, це було єдине слово, яке змогли вимовити його губи. Не було жодної відповіді. Нічого, крім резонуючого вітру в його нескінченному світі білого... Але ім'я знову і знову зривалося з його вуст, і знову, і знову, і знову...

"Вольдеморт!"

Палає.

Він намацує твою Душу
Як гравці на клавішах,
перед тим, як ввімкнути повну
музику...
Він приголомшує вас градусами -

Готує вашу тендітну
природу до ефірного удару
Стукіт молотків - далі чути, потім
ближче, потім так повільно.

Твій подих встигає вирівнятися, твій
мозок - закипіти від прохолоди, а
справа - в одній імперській блискавці,
що знімає скальп з твоєї голої Душі...

.

Емілі Дікінсон

.

Лорд Волдеморт переміг.

Чарівний світ і все, що він міг запропонувати, було перед ним; його мешканці схилялися і кланялися, добровільно і покірно, або ж були знищені. Були й ті, хто все ще кидав йому виклик, це правда... Ті, хто продовжував свої марні спроби зірвати його грандіозні плани, все ще залишалися, але опір зменшувався в геометричній прогресії, і скоро, дуже скоро, н е залишилося б жодного. Дамблдор був мертвий, Орден не мав рятівника, навколо якого можна було б згуртуватися, і незабаром бунтівні сили, як і Статут таємниці, розсипалися б і впали.

"Задля більшого блага" було слабкою мантрою у порівнянні з його набагато більш доречною і нескінченно більш суттєвою: "Магія - це сила".

Так, він *був*... і свого часу весь світ дізнається всю правду про нього. Його могутність, його бачення, його величезну і всеосяжну *владу*.

Нарешті, після стількох років, Лорд Волан-де-Морт нарешті отримав все, що було в його руках. Постійно зростаючу і розгалужену армію. Вірні, віддані послідовники. *Гоґвортс*... Поділ учнів на один з чотирьох домів Засновників був практикою, яку незабаром буде викорінено; наступного навчального року на замку можна буде побачити лише емблему Салазара Слізеріна

Зелень і срібло прикрашатимуть його великі зали та могутні коридори, і все буде об'єднано під його новим правлінням...

У Лорда Волдеморта було все. Усе.

Все.

"Ти одержимий мною, Томе...

Хвиля нестримної люті погрожувала дати про себе знати на рисах його ретельно витриманого, беземоційного обличчя.

Примарні ноти фортепіанних пісень, які він так і не зіграв, дедалі частіше переслідували його думки під час пробудження. Абстрактний, мовчазний саундтрек до його скрупульозного і методичного життя... і в тих рідкісних випадках, коли він засинав, ці ж самі спокусливі мелодії заражали його неспокійні сни...

Хоча сон часто вислизав від Темного Лорда.

Найчастіше він потребував якогось пива, щоб взагалі заснути... Але, на щастя, лорду Волдеморту спати насправді не часто доводилося. Коли ж це було необхідно, йому пощастило, що в його лавах все ще служив неперевершений пивовар, який був готовий зварити для нього будь-яке пиво, яке він міг забажати в будь-яку хвилину...

Так, Северус Снейп дивом врятувався того фатального дня. Темний Лорд був упевнений, що він загине, адже кількість отрути в його крові була чималою... Але доля прихильна до Лорда Волдеморта. Незважаючи на важкі поранення, від яких він ще не повністю оговтався, Северус був непохитно відданий своєму господареві, як тільки прокинувся.

Однак, хоча Снодійне зілля допомогло б Темному Лорду поринути в несвідомість, навіть найсильніше зілля не могло б запобігти появі певних... *видінь.* Але він знав, що то були його власні видіння, принаймні, його власні нестримні, самотні сни... Бо *він* не міг спати, більше не міг; *він* не міг більше бачити снів

Усмішка, що грала на тонких губах Волдеморта, була збожеволілою - така мстива посмішка, яка зазвичай наводила жах на тих, кому не пощастило стати її свідком. Але цього вечора Темний Лорд насолоджувався вечором солідарності, задовольняючись відпочинком у своїх покоях... за винятком Наґіні, яка, звісно, відпочивала на вогнищі біля каміна.
Волдеморт уважно спостерігав за її нерухомим формуванням, прислухаючись до тихого цокання дідусевого годинника, м'якого потріскування полум'я. Вона була щільно згорнута, нерухома і спала... Його дорогоцінний улюбленець... Його дорогоцінна душа...

...дорогоцінна душа...

"...Ти одержимий мною...

Ще одна хвиля люті, в якій мимоволі вирвалося шипіння з-поміж його зубів. Наґіні заворушилася, ліниво піднявши свою велику, вкриту діамантовою лускою голову, щоб відкрити багряні очі, такі схожі на його власні. Вона вичікувально подивилася на нього, збентежена раптовим звуком його голосу.

Волдеморт стиснув кулаки. Його бісило те, як його думки мимоволі заблукали...

Він знав, що врешті-решт піде до хлопчика. Кілька разів він уже був майже готовий піти. Але щоразу він згадував цю фразу, згадував той гордовитий вираз - блискучі зелені очі, що дивилися на нього, обрамлені жахливо яскравим і незрозумілим соняшником, вологі губи, що кривилися, коли він вимовляв це слово...

"Одержимий...

Тіло Волдеморта спалахне вогненною лютті від цього мрійливого спогаду, і він подумає про це краще. Нехай він страждає довше. Нехай навчиться по-справжньому цінувати гнів, яким є Лорд Волдеморт... Можливо, через кілька тижнів... Можливо, тоді він нарешті змилостивиться і дозволить йому знову заснути... Бо тоді, він був упевнений, не буде ніякого опору. Хлопець зробив би все, аби не повертатися до свідомості, до того замкненого білого світу, в якому він лежав у зачарованій кришталевій труні... Сліпучо-яскрава пустка снігу та льоду, єдиним звуком, окрім далекого завивання вітру, був його власний, відчайдушний голос... Його прокляті губи, здатні вимовити лише одне-єдине слово...

Вольдеморт.

Прекрасні, соковиті крики. Хоча він і відмовлявся йти до нього - звільнити його з пекла, що було його покаранням, - Темний Лорд не міг не вслухатися у звучання свого імені на вустах Обранця.

Їхні імена еволюціонували майже поетично, справді, це було майже поетично. Після того, як на ім'я *Небажаного було накладено* табу, Лорду Волдеморту спало на думку, що він повинен накласти таке ж прокляття на своє власне. Адже тільки ті, хто кидав йому виклик, наважувалися називати його справжнім ім'ям. У такий спосіб - а також наймаючи відьом і чаклунів, відданих його справі і спраглих до золота, щоб полювати на цих дурних ворогів, - вони захопили десятки непокірних маґлів і навіть кількох членів Ордену. Ні, ніхто не міг вимовити ані ім'я Хлопчика, який вижив, ані ім'я Темного Лорда, не зазнавши жахливих наслідків.

...Окрім Хлопчика, який жив сам.

Можливо, це була найжорстокіша частина його покарання - хлопчик не міг вимовити вголос нічого, окрім свого імені, табу не порушувалося, коли його вимовляли в зачарованій кришталевій клітці - але Темний Лорд навряд чи співчував цьому. Бо як би його не бісило, коли інші не наважувалися вимовити його ім'я вголос, Темний Лорд *обожнював*, коли Хлопчик, що вижив, вигукував його у відчаї.

"Волдеморт!

Хори ангелів ніколи не звучали так солодко, всі херувими і серафими на небесах не могли зрівнятися з цими п'янкими криками, від яких холоне кров... Заворожлива пісня.

і навіть зараз він чув її, коли згадував той надривний голос, переплетений з тими примарними нотами, і бачив бліді пальці, що вправно танцювали по клавішах фортепіано, чорно-білі та досконалі...

Але він перестав кричати.

Багато днів тому...

Волдеморт стояв, відчуваючи одночасно розчарування і дивну тривогу. Наґіні вже не спала. Вона підповзла до нього, завжди так прагнучи вгамувати його хвилювання. Його дорогоцінна улюбленица, така шаноблива і рішуча у своїй прихильності до господаря... Вона тихо ковзнула вгору і на його плечі в улюбленій позі, огортаючи його своїм довгим тілом, наче важкою, живою прикрасою. Волдеморт дозволив їй, намагаючись придушити прикрі емоції, що вирували в ньому. Він почав неуважно гладити істоту по шиї і відчув, як вуглинки його хвилювання починають повільно згасати. Він знову занурився в затишок свого крісла перед потріскуючим вогнем. Дідівський годинник у кутку продовжував методично цокати, і його передбачуваний, ритмічний звук заспокоював...

...тік...тік...тік... "...Вас

це турбує?"

Волдеморт в одну мить знову був на ногах, з високо піднятою паличкою. Той голос - *його* голос - але там нікого не було.

"Відчуваєш? І не розумієш?"

З іншого боку кімнати, в тому ж напрямку, що й цокання годинника. Волдеморт повернувся так швидко, що Наґіні ледь не зісковзнула з його худих плечей. Вона незграбно викривилася, щоб залишитися в повітрі, схвильоване шипіння відлунювало в глибині її горла.

Нікого. Нікого.

"Масстер...?" - прошипіла вона розгублено, роздратовано, а головне - стурбовано.

Волдеморт не звернув на неї уваги. Його серце калатало несамовито, шалено... Мабуть, йому це привиділося, бо це було єдиним можливим поясненням...

А потім він побачив їх.

Відбиваючись у сріблястій поверхні дзеркала на повний зріст на стіні, він дивився на нього проникливим поглядом - цими зеленими, зеленими очима.

"Має."

Цього разу, коли він повернувся, він був там. Притулившись до дверної рами, надзвичайно невимушено. На якусь частку миті Волдеморт застиг у невірі. Непроханий гість посміхався. Зелені очі блищали з-за брудних, однобоких окулярів майже грайливо.

"Неможливо", - прошипів Волдеморт. Але було ще дещо, що стривожило його ще більше, ніж незрозуміла присутність Небажаного в його особистих покоях. Це була вісцеральна реакція, яка сталася в глибині його шлунку, коли він побачив його знову після стількох років; відчуття, яке супроводжувалося печінням, схожим на теплову хвилю, що піднімалася...

Це було не зовсім неприємно.

"Неможливо, щоб Гаррі Джеймс Поттер був тут у твоїх снах?" - сказав він, посміхаючись. Очі Волдеморта підозріло звузилися. "А, так, ти спиш, і так, ти маєш рацію. Це неможливо. Ти сам у цьому переконався". Його слова, які спочатку прозвучали так безтурботно, закінчилися на гіркій ноті.

Волдеморт продовжував тицяти чарівною паличкою собі в груди, вираз його обличчя був насторожений. "Це лише сон", - підсумував він, хоча чомусь все ще не хотів у це вірити.

"Звичайно, так", - сказав хлопчик, роблячи крок до нього. "Ти ж знаєш це. Ти знаєш, що я не можу бути ним насправді, оскільки ти прокляв його постійним неспанням... крім усього іншого".

Волдеморт змусив свої тривожні думки вкластися в щось лінійне, логічне. Раптом він помітив, що Нагіні зникла з його плечей. Його паличка теж зникла.

Так, це був, по суті, сон.

"Я лише твоя підсвідомість". Хлопчик знову посміхнувся, і Волдеморт відчув, як ще одна хвиля цього дивного, чужорідного тепла розливається по його венах.

Волдеморт зашарівся. "І що ж хоче сказати мені моя підсвідомість?" - запитав він, опускаючи паличку. Зрештою, не варто було погрожувати власним думкам... навіть якщо вони **м а л и** ірраціональну форму Гаррі Поттера.

Ніколи раніше хлопчик не проявлявся фізично у своїх снах. Не так, як зараз.

"Ми ще встигнемо. Зрештою, у нас є багато часу, щоб поспілкуватися. Ти ж щойно прийняв снодійне."

На цих словах, ніби на підтвердження, дідівський годинник у кутку, здавалося, став гучнішим.

...тік...тік...тік...

Волдеморт насупив безволосі брови. Так, він раптом згадав, що це правда; він прийняв ще одну дозу сьогодні ввечері... Хоча зараз він шкодував, що не прийняв *безсонну* версію варива. Хлопчик - чи, радше, його підсвідомість - наближався до нього непохитно.

"Що мене турбує?" Цього разу Волдеморт запитав низьким і смертоносним голосом. "Лорд Волдеморт мало що не розуміє".

"Так, ти маєш рацію, - радісно сказав Гаррі. "І ти вчишся все більше і більше з кожним днем, незважаючи на те, як сильно це тебе дратуватиме, коли ти, нарешті, приймеш *небажане"*.

висновок... Скажи мені щось".

А тоді він зробив щось дуже, дуже несподіване. Гаррі швидко нахилився вперед і припав губами до оголеної шкіри блідої шиї Волдеморта - і тепло, це дивне відчуття спалахнуло з небувалою силою, біло-гаряче і всепоглинаюче...

"...Як ти думаєш, що це?" Голос Гаррі був хрипкий. Його дихання танцювало по шкірі Темного Лорда, м'яке і тепле.

Волдеморт не відреагував, але йому й не треба було просити пояснень, що Гаррі мав на увазі під "цим". Особливе, майже запаморочливе тепло...

"Бажання, - відсторонено відповів Волдеморт. "Законне бажання, бо Гаррі Поттер належить *мені*, і в ньому міститься частинка *моєї* душі".

Гаррі розсміявся. Темний Лорд опирався бажанню схопити його за волосся і пригорнути до себе, впитися губами в його губи і проковтнути звук цього сміху цілком.

"Неправильно. Ну, не зовсім неправильно, але точно не всю правду", - проспівав Гаррі, і якщо раніше Волдеморт не був повністю переконаний, що це сон, то тепер він був у цьому впевнений. Це був тон голосу, який звучав надзвичайно чуже, коли він виходив з вуст хлопчика Поттера.

"Поясни", - зажадав Волдеморт, нетерплячий і стурбований.

Гаррі посміхнувся ще яскравіше, відступивши на крок назад. "Горокракс - це лише частина всього цього, навіть якщо це завжди було поясненням, яке ти давав собі досі, виправданням твоїх блукаючих думок..." Він витримав паузу для більшого драматизму, посмішка розширилася настільки, що оголила його напрочуд білі, рівні зуби.

"...Ми пов'язані тепер і кров'ю, і душею..." Гаррі похмуро декламував, пригадуючи слова Волдеморта з давніх снів.

Темний Лорд нічого не відповів. Гаррі посміхнувся майже зловтішно, так, наче це був якийсь жарт, який він, Лорд Волдеморт, не встиг збагнути.

Його лють зростала. "Поясни", - знову закипів Волдеморт, не бажаючи грати в ці словесні ігри... з самим собою, як він зрозумів.

Це був не *зовсім* Гаррі Поттер...

Хлопчик провів пальцем під власним підборіддям, і виглядав він водночас розваженим Волдемортом і дивно замисленим. Годинник у кутку цокав дедалі гучніше, і Темного Лорда це починало відволікати. "Почнемо спочатку, - нарешті сказав Гаррі, плескаючи в долоні.

"Пророцтво".

Очі Темного Лорда звузилися, але він не перебивав. "Якщо ти пам'ятаєш, - продовжував

Гаррі, - там було сказано: "Він матиме силу, якої Темний Лорд не знає..." Гаррі зробив паузу. Волдеморт мовчав. "І що це була за сила? Ця передбачувана "сила"?" запитав Гаррі.

"Стародавня захисна магія, передана дитині через принесене в жертву життя грязнокровки". різко сказав Волдеморт.

"Так, але що це *була за давня* магія? Не кожен міг віддати своє життя, щоб воно захистило когось від смертоносного прокляття, тим паче від прокляття, яке наклав сам Лорд Волдеморт".

Очі Гаррі майже сяяли від захвату, коли він змусив Темного Лорда вимовити це вголос. "...Кохання", - виплюнув Волдеморт, і це слово гіркою отрутою застрягло в нього на язиці.

"Так, - погодився Гаррі, кивнувши. "Кохання. Ось що врятувало Гаррі Поттера тієї ночі. Любов його матері і жертва її життя. Ти приймаєш усі ці твердження як факти, так?"

Коли Волдеморт нічого не відповів, Гаррі продовжив, і його блискучі райдужки заблищали. "Отже, Гаррі Поттер став Хлопчиком, який вижив. І завдяки цій захисній магії в його венах, ти, Лорд Волдеморт, не зміг до нього доторкнутися".

"Тимчасовий бар'єр. Перешкода, яку було легко подолати, коли я випив його кров, щоб повернути собі тілесну форму", - посміхнувся Волдеморт. Але на його подив, Гаррі від цього виглядав ще веселішим.

"Саме так. Так, дуже добре. Кров Гаррі Поттера. Захисні чари Лілі Еван, тепер і в тобі. З *любов'ю.*"

Волдеморт витріщився на нього, його мармурово-біле обличчя застигло і відсторонено. Гаррі розсміявся. "О, не будь таким охочим до невігластва. Ти один з найрозумніших чарівників на світі; ти вже знав, до чого це призведе, ще кілька уривчастих коментарів тому. Ти знав це вже д а в н о , справді, глибоко-глибоко у своїй підсвідомості..." Він театрально жестом показав на себе, так, ніби цей жест сам по собі був цілком логічним поясненням. Коли Волдеморт все ще відмовлявся реагувати, він роздратовано зітхнув.

"Коли ви влили кров Гаррі Поттера у свої вени, ви отримали набагато більше, ніж розраховували. Ти відчуваєш це... у своїх венах, у своєму калатаючому, пульсуючому серці... у своїй розбитій душі. Ти відчуваєш це, навіть якщо це тільки до однієї людини у всьому існуванні. Ти д о в г о не впізнавав її, бо ніколи не знав, що це таке, ніколи не відчував її... Ти не знав... але *тепер* ти знаєш, *тепер* ти можеш..."

Гаррі на мить заплющив очі, простягнув руки, і на якусь викривлену мить Волдеморт подумав, що той нахилиться вперед і обійме його - але потім хлопчик почав горизонтально перебирати пальцями по порожньому повітрю, граючи на невидимому, неіснуючому піаніно...

І хоча в кімнаті не було фортепіано, Волдеморт чув примарні ноти, приглушені і відлунюючі в глибині його свідомості; неспокійна, пристрасна мелодія, що грала в такт цокання годинника, який тепер виконував роль якогось дивного метронома...

Через кілька миттєвостей Гаррі розплющив очі, призупинивши свою гру. Точного кольору прокляття смерті, але сяючі яскравим, променистим життям. Він втупився у погляд самого Темного Лорда, не кліпаючи. Останні зіграні ноти все ще висіли в

повітрі, відлунюючи.

"Люблю".

Наче на доказ, перш ніж Волдеморт встиг відреагувати, Гаррі присунувся до нього ближче, і Волдеморт відчув приплив гарячкового жару, що здіймався вгору - Гарріні руки залишалися піднятими, майже, але не зовсім торкаючись грудей Темного Лорда...

"Більше, ніж бажання. Більше, ніж хтивість. Ти завжди був одержимий Гаррі Поттером, це незаперечний факт - але ця одержимість посилилася в тисячу разів, коли ти взяв його кров, і тепер, тепер вона тече крізь тебе, хочеш ти цього чи ні, ти не можеш від неї позбутися... - Він підняв голову, щоб закрити рота, неймовірно, небезпечно близько до рота Волдеморта, лише на волосину...

"Ти кохаєш його". Маленький, легенький сміх на його губах. "*Мене.*"

Волдеморт огидно загарчав, незважаючи на калатання серця і божевільну хвилю бажання, що палала в грудях, як розплавлена лава. "Це абсурд, - пробурчав він, відступаючи на кілька кроків назад від обурливого образу Гаррі Поттера, який, як він вважав, був його підсвідомістю. "Неможливо. Лорд Волдеморт не відчуває таких дрібних, несерйозних емоцій".

"О, *звичайно*", - сказав хлопчик, сміючись, піднявши руки вгору в глузливому захисному жесті. "Ти просто обманюєш себе, ти ж знаєш".

Волдеморт відкрив було рота, щоб ще раз заперечити це безглузде звинувачення, але потім вирішив висловити інше занепокоєння. "Чому Гаррі Поттер з'явився в моїх снах саме зараз, коли я ніколи раніше не бачив його так часто?" - тихо запитав він, звертаючись як до порожньої кімнати, так і до людини, що стояла перед ним.

Гаррі сором'язливо посміхнувся. "Бо я, твоя підсвідомість... я намагаюся тобі дещо сказати".

Волдеморт не клюнув на наживку. Він чекав, ледве стримуючи чергове гарчання.

"Щось дуже, дуже важливе..." повільно, дражливо промовив Гаррі. На задньому плані зловісно цокав годинник.

"Що? Волдеморт нарешті зірвався.

Гаррі не відповів, лише продовжував злорадно посміхатися. Він знову почав грати на своєму примарному піаніно. Цього разу музика була набагато вищою, ця нудотно-солодка, грайлива мелодія...

Волдеморт тоді гаркнув. "Що? Що такого важливого, що..." "Ти

мене втрачаєш."

Гаррі завмер. Музика замовкла. Його голос був таким тихим, коли він перервав її, що Волдеморт майже не почув його.

"Що-що?"

Гаррі повільно опустив витягнуті руки в боки, чекаючи, поки тривога просочиться в

свідомість Темного Лорда, перш ніж знову заговорити. "Ти мене втрачаєш. Прямо зараз. Хтось

шукали мене, і сьогодні, вночі, поки ти будеш спати - дуже скоро - вони нарешті знайдуть мене".

Обличчя Волдеморта лише на мить видало його первісне відчуття шоку від цієї заяви, але потім він розсміявся. Високий, безрадісний звук. "Неможливо", - сказав він зневажливо. "Ніхто в цьому світі не знає, що я навіть тримаю Гаррі Поттера, не кажучи вже про те, де він знаходиться... і на додаток до цього, захисні чари, які я наклав на хлопчика, є непорушними".

Волдеморт знав це з беззаперечною впевненістю. Він нікому не сказав про місцезнаходження хлопчика Поттера, а також встановив надзвичайно потужні бар'єри навколо свого горокракса - не кажучи вже про використання власного плаща-невидимки, дбайливо накинутого на свою кришталеву клітку. Що, правда, не було строго... необхідним. Темний Лорд розчарував скриньку, незважаючи на це... Використання його власного плаща проти нього насправді було більше для його власної садистської забави...

Але Гаррі не був задоволений такою реакцією. За мить він знову посміхнувся, а потім раптом показав пальцем угору.

"Давайте переглянемо, - сказав він саркастичним, фальшиво-академічним тоном. "Лілі Поттер. Вона любила свого сина, була здатна на неймовірну любов... як і всі ми. Включаючи навіть тебе, бо ти влила мою кров - і ненароком силу її любові до мене - у свої вени за допомогою давньої, ритуальної магії. Про що тобі, мабуть, варто було краще подумати". Він кинув на Волдеморта швидкий, проникливий погляд, перш ніж продовжити. "Але кого ще ми знаємо, хто був пов'язаний з Лілі Поттер?"

Волдеморт, незважаючи на те, що відчував себе роздратованим і роздратованим всією цією розмовою, дозволив собі - недовго - обдумати відповідь на це питання. "Було багато відьом і чаклунів, пов'язаних з бруднокровними", - відповів він уривчастим голосом.

"Перерахуй їх для мене", - сказав Гаррі. Йому явно було надто весело. Волдеморт відмовився підкоритися.

...тік...тік...тік...

"Гаразд." сказав Гаррі, насупившись. "Я зроблю питання менш розпливчастим. З ким ви з Лілі Поттер мали інтимний зв'язок? Принаймні, до певної міри. Хто був сполучною ланкою між вами?"

Волдеморт трохи схилив голову набік. "...Северус Снейп колись відчував прихильність до грязнокровки... але це була недоречна прихильність, в чому він сам згодом зізнався..."

"Ха!" - вигукнув Гаррі йому в обличчя. "Недоречна прихильність? Він *кохав* її. Він кохав її, а ти її вбив. Можливо, раніше ти був настільки невігласом, що повірив у його брехню, що він відкинув її, пішов далі... але тепер ти знаєш краще. *Тепер* ти знаєш, що таке кохання..." Волдеморт занепокоєно похитав головою, хоча в його грудях наростало відчуття тремтіння, що пронизувало його до самого хребта...

"Справжнє кохання змушує людей робити сміливі, божевільні вчинки; воно змушує людей ризикувати життям у безпрецедентний спосіб, - пристрасно говорив Гаррі. "Ти знаєш це краще за всіх! Ти використовував це знання на свою користь багато-багато разів. Навіть коли ти сам цього не відчував, ти знав - знав силу любові".

Волдеморт мовчав, зловісне усвідомлення лягло на його душу зловісною тінню.

"Він любив її, Томе. Він любив її, він просив тебе не вбивати її, *благав* тебе, а ти все одно вбив її".

Гаррі зробив крок ближче до нього, але Волдеморт відступив на крок назад, хитаючи головою, не вірячи.

"Ти вбив її. Вона померла, щоб врятувати свого сина... Що ще міг зробити Снейп, щоб помститися за неї, як не жити заради неї, вшанувати її останній вчинок - захистити сина, і одного дня допомогти покінчити з тобою..." Гаррі продовжував невпинно наступати, притискаючи Волдеморта до стіни, і коли він знову заговорив, його наступні слова були прошепотіли н а вухо Темному Лорду, його голос був низьким і м'яким.

"Снейп не твій..."

"Брехня!" Волдеморт нарешті зламався, з силою відштовхнувши Гаррі від себе. "Це неможливо! Я б знав - Лорда Волдеморта не можна було б несвідомо зрадити..."

"Ти не безпомилковий, - холодно сказав Гаррі. "Снейп не гірше за тебе знається на окупації. І він завжди мав за собою рушійну силу пристрасної, невмирущої любові, в той час як ти маєш ваду великої зарозумілості. Це стало твоєю погибеллю одного разу і станеться знову. Северус Снейп не твій. Він був людиною Дамблдора відтоді, як ви вбили Лілі Поттер. Навіть сам акт вбивства Дамблдора - він зробив це за *його наказом, а* не за твоїм. Дамбльдор вже помирав. І ви це знали. Ти знаєш, що це правда. А тепер..."

Жах був нестримним. Він вразив Темного Лорда раніше, ніж все усвідомлення.

"Хто весь цей час наганяв на тебе сонні протяги?" тихо запитав Гаррі.

Ні...

"Дуже *прагне* служити своєму Лорду, навіть коли він ще не оговтався від тяжких ран, завданих йому, наскільки йому відомо, *твоєю* домашньою змією... гарячково відданий до такої міри, що навіть не дозволив би іншому смертежеру приготувати для тебе звичайне снодійне зілля... можна сказати, підозріло відданий...".

Ні...

"Як ти думаєш, що він робив у той час, коли ти спав? Северус Снейп, такий готовий служити тобі щомиті, навіть заохочував тебе *більше* відпочивати... тільки для того, щоб він міг таємно шукати Гаррі Поттера, точно знаючи, коли ти будеш непритомний і як довго..."

Ні...

"Відчуваєш?" Гаррі багатозначно подивився вгору.

Волдеморт це відчував. Навіть у непритомному

стані. Палати.

"Вони розпадаються на частини, поки ми говоримо", - тихо підтвердив Гаррі, не зводячи з мене очей. "Всі твої магічні засоби захисту, всі захисні бар'єри, які ти поставив, щоб захистити свій людський горокракс... Він розбиває їх прямо зараз, знаючи, що ти спиш і не можеш прокинутися". Гаррі повільно опустив очі, і коли його пронизливий погляд нарешті зупинився на Волдеморті, на його губах з'явилася крива, зловтішна посмішка.

"Прекрасна іронія..."

"Ні", - задихався Волдеморт. Ритмічне цокання дідусевого годинника, яке раніше його так заспокоювало, тепер було схоже на удари молотка по черепу.

...тік...тік...тік...

Як він міг здогадатися, де Темний Лорд сховав Гаррі Поттера? Але заперечувати це було неможливо - він відчував, як пронизливо б'ють тривожні дзвоники його власних захисних чар - попередження, яке за звичайних обставин сповістило б його про присутність магічної істоти поблизу схованки з горокраксом і негайно розбудило б його... Але зараз, під задушливою вагою сонного протягу, який напустив на нього Северус Снейп...

Северус Снейп. Наче перемикач, страх перейшов у сліпучу, розпечену лють. Вона лизала його нутрощі, наче бурхливе полум'я на його серці.

В голові Волдеморта вирувала буря.

Кімната навколо них різко розлетілася на частини, вражена потужним ударом сліпуче-яскравої блискавки. Настала темрява. Загримів грім.

Гаррі, огорнутий раптовою темрявою ночі, почав сміятися. Спочатку тихий, але невпинно почав переростати в щось, що межувало з істерикою.

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

"Несамовито, чи не так?" - пробурмотів він, але Волдеморт вже не слухав - натомість він спрямував усю свою енергію, усю свою всемогутню силу на те, щоб прийти до тями...

"Ну, то йди", - мстиво і злісно процідив Гаррі. Пронизливі слова самого Волдеморта тепер летіли в нього, наче кинджали.

"Йди до свідомості".

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Він дряпався в тунель до пробудження з невідомою йому раніше жорстокістю, люттю і несамовитістю, і все це було пронизане лише легким дотиком паніки...

Гаррі відверто сміявся; його голос хаотично розносило вітром під час бурі. Але Волдеморт легко міг його почути, незважаючи на гуркіт оглушливого грому. "Так, це досить складно, це вознесіння... і Снейп не дурень, він напевно дав тобі особливо сильне зілля... можливо, навіть ближче до, скажімо, Зілля *Живої Смерті*..."

Жахливий, жахливий крик реготу на цю заяву. Блискавка божественних розмірів вдарила в землю навколо нього, і спалахнув вогонь - несамовите полум'я, народжене його власною киплячою ненавистю, циклонами мчало навколо них, хаотично літаючи на крилах його бурхливих, ментальних вітрів -...

"Треба було дати отруті Нагіні вбити його. Гаррі Поттер прирік би себе на смерть, але *ти врятував Снейпа*..."

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

Більш зловісний, істеричний сміх. "Ти врятував його! Ти врятувала його, а тепер він збирається забрати твій дорогоцінний горокракс!"

Крик пролунав так, наче у вухах Гаррі несамовито розбилося скло. Гаррі зітхнув на цей звук. "Відплата..." - тихо промовив він, але запеклі зусилля Волдеморта приносили свої плоди. Він наближався до світла, що дарувало знання...

"...Цікаво, чи він мене вб'є", - сказав Гаррі. Його голос раптом став урочистим,

холодним. Мертвим.

"Ні", - мимоволі прошипів Волдеморт. Від цих слів всепоглинаюча злість і страх, які вже просочували кожну клітину його тіла, посилилися ще більше. "Твоє життя надто цінне.

"Зворушливо", - глухо мовив Гаррі. "Підозрюю, що так і буде. Він знає, хто я."

Якимось чином розмова набула зовсім іншого тону. Насмішкувата зарозумілість Гаррі зникла, на зміну їй прийшов серйозний голос зломленого хлопчика. Цей звук щось зламав і у Волдеморті.

Чи справді це була його

підсвідомість? "Ні."

-Прокидайся, прокидайся,

прокидайся, прокидайся. Світло

ставало яскравішим. "Ти не

встигнеш вчасно".

-Прокидайся, прокидайся, прокидайся.

"Ти втратив мене, Томе..."

Вона була там, свідомість - він відчував вагу свого тіла... полум'яний шторм, блискавки - все це було під ним, і він балансував на межі... його важкі повіки повільно кліпали у світлі...

Буря вщухла, але останні слова Гаррі дзвеніли в його вухах, оманливо м'які і... порожні.

"Прощавай, Томе."

"...Северус...."

Щойно він справді прокинувся, Волдеморт одразу ж розібрав захист **в і д** привидів, що оточував його кімнату. Він послав пекучий біль у бік свого вчителя зілля, викликаючи його у найболючіший спосіб. Від однієї лише думки про те, що Темна мітка на передпліччі Снейпа п е р е т в о р и т ь с я н а біле розпечене залізо, що впивається в його шкіру...

Северус не з'явився. Він

одразу ж пішов.

Волдеморт зник, миттєво перенісшись на інший бік світу. Лють всередині нього була пеклом; він знищить Снейпа, розірве його на частини, р о з і р в е , розірве, *вб'є, вб'є* -

Буря в його голові була нічим у порівнянні з тим, що чекало на нього.

Вогонь.

Вогонь, вогонь скрізь. У вигляді ненаситних чудовиськ, химер і драконів, повністю зроблених з полум'я, розривали величезну білу пустку. Вони не споживали нічого, окрім снігу та льоду, але продовжували процвітати на неможливому харчуванні. Злісний, палаючий василіск підняв свою велетенську голову в напрямку Волдеморта, його пекучі очі жадібно втупилися в нього - змій б л и с к а в и ч н о кинувся до нього, гарячково шукаючи нового, кращого хмизу, щоб підживлювати своє невгасиме тіло, що складається з вогню... Волдеморт з'явився перед тим, як ледь н е п о т р а п и в у його палаючі щелепи, спопеляючи палючими зубами - і був спалений

Він знову з'явився на безпечній відстані, не вірячи своїм очам, дивлячись на море Fiendfyre, що розкинулося на неймовірній ділянці суші.

Неможливо...

Корпус, в якому знаходився його горокракс - його *дорогоцінна душа, - був* прямо в центрі цього вогняного озера, цього пекла на землі... Всі його підопічні були розбиті, всі бар'єри і перешкоди, які він створив, спрацювали і зникли, були демонтовані і зруйновані...

Неможливо...

Прокляте розуміння того, що ніщо, абсолютно *ніщо* не може протистояти монументальному пеклу такого масштабу, було тим, що Волдеморт відмовлявся прийняти - але він не відчував жодного життя там, посеред цього полум'я, зовсім ніякого...

"Северус..." - прошипів він знову, з убивством у голосі, знову посилаючи хвилі непереборного болю до свого зрадливого послідовника. Його зір спалахнув червоним, занурюючи білий світ у кривавий відтінок.

"Він знає, хто я". Як він

дізнався? *"Ти втратив*

мене, Томе...

Шаленство ненависті раптово вибухнуло, і натомість Темного Лорда наповнило відчуття, якого він ніколи не відчував за все своє існування. Весь жар, пристрасть і лють, що переповнювали його вени і серце, здавалося, враз перетворилися на лід.

Від приголомшливих емоцій його нудило хвилями, а червоний світ дивно порушував рівновагу, дивним чином перекошуючись в один бік... Лють, безперечно, все ще була присутня, але її майже повністю затьмарило це нове, жахливе відчуття, важке і холодне в самій глибині душі, і воно тягнуло його на коліна... Волдеморт вдарився об крижану землю, і його тіло нічого не відчувало... Він витріщився у величезне вогняне озеро, але побачив лише хлопчика, з буйною шевелюрою, гладенькою шкірою і зеленими-зеленими оченятами - і все...

Загублений у пеклі.

Це жахливе відчуття було гіршим за все, що він коли-небудь відчував; воно було сирим і холодним, воно поглинало його... Весь світ Волдеморта був цим болем, цим відчуттям задушливої втрати - цим відчуттям, цим...

"Кохання".

Нелюдське виття небажаного, непроханого горя, що виривалося з нього, не було схоже на жоден звук, який коли-небудь проривався до горла Лорда Волдеморта, застрягаючи на його губах і рвучись у порожнє повітря. Це було незбагненно; безперервний, здушений крик - пристрасний, грубий і вкрай виснажливий. Він заповнював величезний білий світ і відлунював колами навколо нього, переслідуючи крики, які врешті-решт стали частиною далекого, вічно присутнього вітру.

Пекло продовжувало палати.

Кінцеві нотатки

Ця історія вже була опублікована колись, всі три частини, багато місяців тому. Можливо, ви читали ту версію. Якщо так, то ви вже зрозуміли, що ця версія відрізняється від попередньої. Саме **т а к** я б написала цю серію, якби знала, у що вляпалася тоді. Багато чого залишиться незмінним. Дещо - ні.

Якщо ви вже були на борту, сподіваюся, вам сподобається другий раунд. Якщо ж ця історія для вас нова... ласкаво просимо.

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!